

DE STER

Mei 1978 · 78e Jaargang · Nummer 5

MURRAY MAGLEBY 1977 ©

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeCrاند Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Kerkelijke Tijdschriften:** Dean L. Larsen, Heruitgever. **Internationale Redactie:** Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

De Ster: George Ph. M. Kraanen, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, Utrecht.

Correspondenten: Ring Den Haag Nederland: P. W. Broekharst. Zendingsgebied Amsterdam Nederland: F. W. Colle-Sirach, Zendingsgebied België Antwerpen: D. Taselaar.

Inhoudsopgave

Spreekt vriendelijke woorden <i>Marion G. Romney</i>	1
Gebed: Het zendingswerktuig in ieders hand <i>Dean L. Larsen</i>	4
Ik heb een vraag <i>Antwoorden Broeder Rawson en Apostel Stapley</i>	7
Creatief lesgeven <i>Leroy Barney</i>	10
Kleine Ben <i>Earl Stowell</i>	13
Eigen initiatief of inspiratie <i>Bruce R. McConkie</i>	17
Mormoons dagboek <i>Virginia A. Travalini en Carma N. Cutler</i>	25
De meest voorkomende vragen over eigen produktie en voorraadvorming ...	29
Geestelijk verhongeren <i>William G. Dyer</i>	37

De Kleine Ster

Waarom de zee zout is <i>Solveig P. Russell</i>	1
„Hij is opgestaan”	5
De bevestiging van Paul	7
Een kleine zendeling <i>Peggy Mills</i>	8

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434, The Church of Jesus Christ LDS.
Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 570 0300 314-60, The Church of Jesus Christ of LDS.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00

© 1978 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Spreekt vriendelijke woorden

Door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

In deze boodschap wil ik er op aandringen dat wij onze tong beheersen en - door elkaar in vriendelijkheid te benaderen - onze onderlinge verhoudingen doortrekken van de op liefde gegronde goedgunstigheid die de Here jegens zijn volk koestert. Jesaja gaf hieraan als volgt uitdrukking:
„Ik zal de gunstbewijzen des Heren

vermelden, de roemrijke daden des Heren, naar alles wat de Here ons heeft gedaan en naar de grote goedheid jegens het huis Israëls, welke Hij het betoond heeft naar zijn barmhartigheid en zijn vele gunstbewijzen.” (Jesaja 63:7.)
Jezus zei: „Nee, hebt uw vijanden lief en doet hun goed en leent zonder op vergelding te hopen, en uw loon zal

„Waar donkere wolken verschijnen zij liefde de taal van uw oog” (Lofzang 79)

groot zijn en gij zult kinderen van de Allerhoogste zijn, want Hij is goed jegens de ondankbaren en bozen.

„Weest barmhartig, gelijk uw Vader barmhartig is.” (Lucas 6:35, 36.)

In de volgende bondige woorden wordt de weergaloze liefdevolle vriendelijkheid van de Zaligmaker in het kort omschreven:

„’t Was een dief, die het laatste vriendelijke woord tot Christus sprak: Christus aanvaardde de vriendelijkheid en vergaf hem de diefstal.” (Robert Browning, Bartlett’s Familiar Quotations, 13e uitgave, 1955, blz. 573b) Of Jezus de diefstal vergeven heeft is niet duidelijk, maar hij sprak wel de vriendelijke woorden: „Voorwaar, Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” (Lucas 23:43.)

En voor hen, die hem kruisigden, bad hij: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Lucas 23:34.) Paulus zei in zijn zendbrief aan de Efeziërs: „... vermaan ik u dan te wandelen ... met alle nederigheid en zachtmoedigheid ... en u te beijveren de eenheid des geestes te bewaren door de band des vredes; ... Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed (woord) hebt, tot opbouw, maar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen ...

Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek worde uit uw midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid. Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals

God in Christus u vergeving geschonken heeft.” (Efeziërs 4:1-3, 29, 31, 32.)

In zijn algemene brief geeft de apostel Jakobus de volgende raad:

„Ieder mens moet snel zijn om te horen, langzaam om te spreken, langzaam tot toorn.” (Jakobus 1:19.)

Vervolgens stelt hij de man, die in toorn spreekt en ook voorgeeft godsdienstig te zijn, tegenover hem, die zijn tong volkomen meester is:

„Indien iemand meent godsdienstig te zijn en daarbij zijn tong niet in toom houdt ... diens godsdienst is waardeloos.”

En dan voegt hij eraan toe: „Wie in zijn spreken niet struikelt, is een volmaakt man, in staat zelfs zijn gehele lichaam in toom te houden.” (Jakobus 1:26, 3:2.) Dit beheersen van het gehele lichaam is hoogst lofwaardig. Dit te presteren vereist echter grote inspanning. Want, hoewel de tong een klein lichaamsdeel is, is zij zeer doelmatig en raakt zij zelden vermoeid. Jakobus herinnert ons er aan dat wij met een klein toom in de mond van een paard „(zijn) gehele lichaam besturen” en met een zeer klein roer grote schepen, die door sterke winden voortgedreven worden. Eensgelijks voert de tong, een klein lid, „een hoge toon”, en wakkert zij grote vuren aan. Het legt haar ten laste dat zij de „wereld der ongerechtigheid” is, iets dat het gehele lichaam bezoedelt en „het rad der geboorte in vlam zet, er op wijzend dat alle soorten van wilde dieren en vogels, van kruipende dieren en zeedieren worden bedwongen en zijn bedwongen door de menselijke natuur, maar de tong kan geen mens bedwingen. Zij is een onberekenbaar kwaad, vol dodelijk venijn.” (Zie Jakobus 3:2-5.)

Ofschoon er bijna tweeduizend jaren verstreken zijn, is het kwaad, waar Jakobus zo nadrukkelijk tegen waarschuwde, nog steeds onder ons, en het is even strijdig met de juiste levenswandel van een heilige der laatste dagen als met die van een heilige in vroeger dagen.

Lang vóór de tijd van Jezus Christus, Paulus en Jakobus, verkondigden de Oud-Testamentische profeten dezelfde leer en gaven zij dezelfde raad:

„Een zacht antwoord keert de grimmigheid af,” verklaarde de wijze auteur van de Spreuken, en hij voegde eraan toe . . . „maar een krenkend woord wekt de toorn op. De tong der wijzen brengt degelijke kennis voort, maar de mond der zotten stort dwaasheid uit . . . Zachtheid van tong is een boom des levens, maar valsheid in haar is een verderf in de geest . . . Een degelijke huisvrouw, wie zal haar vinden? haar waarde gaat koralen ver te boven . . . met wijsheid opent zij haar mond, vriendelijke onderwijzing ligt op haar tong.” (Spreuken 15:1, 2, 4; 31:10, 26.)

In Amerika vermaande Koning Benjamin de ouders om niet toe te staan dat hun kinderen „. . . met elkaar (zouden) vechten en twisten, en de duivel dienen, die de meester der zonde is, of de boze geest, van wie door onze vaders gesproken is, en die een vijand van alle gerechtigheid is.” (Mosiah 4:14.)

In deze laatste dagen - ruim een jaar voordat de kerk gesticht werd - zei de Heer bij het voorbereiden van het zendingswerk en met betrekking tot de aard van dit werk:

„Houd steeds geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, *broederlijke genegenheid*, godsvrucht, mensenmin, ootmoed en ijver in gedachten.” (LV 4:6, cursivering toegevoegd) - op deze manier worden de kwaliteiten aangeduid die voor het zendingswerk onontbeerlijk zijn.

Op een later tijdstip noemde de Heer de genoemde deugden als eerste vereisten bij het uitoefenen van het gezag van het priesterschap.

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoedigheid en door ongeveinsde liefde.

Door vriendelijkheid en zuivere kennis,

die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen.” (LV 121:41, 42.)

„Omzichtigheid bij het spreken betekent meer dan welsprekendheid; en het aangenaam toespreken van hem met wie wij te maken hebben, vereist meer dan welgekozen bewoordingen die in de juiste volgorde zijn geplaatst.” (*Bartlett's Familiar Quotations*, 13e editie, 1955, blz. 121-d.)

De profeet Joseph Smith zei de zusters van de Zustershulpvereniging in zijn tijd dat „de tong moeilijk in bedwang te houden is” en hij gaf hun de volgende raad: „Zwijgt over dingen die onbeduidend zijn - een kletspraatje kan de wereld in vuur en vlam zetten.” (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 5:20.)

Laat ons daarom besluiten om onze tong te beheersen en - door elkaar vriendelijk toe te spreken - de liefdevolle vriendelijkheid van onze Heer tot voorbeeld te nemen.

Hoewel duizenden van onze toegewijde zendingen aan het werk zijn om zielen te redden in de landen die hen toelaten, zijn er toch ook vele volkeren - meer dan de helft der wereldbevolking! - aan wie de boodschap van de herstelde kerk nog niet gebracht kan worden. En toch is ons geboden dat wij die boodschap brengen aan „alle volkeren der aarde.” Hoe kunnen wij dat? President Spencer W. Kimball heeft ons

vermaand dat er van de kant van de kerkleiders en leden diplomatie en geloof vereist zijn om die gesloten deuren te openen. „Ik ben van gevoelen, broeders, dat nadat wij al het mogelijke hebben gedaan - de Heer een manier zal vinden om de deuren te ontsluiten. Dat geloof ik beslist.” (*Ensign*, October 1974, blz. 7.) De kerk probeert niet die deuren met krachtige hamerslagen te verbrijzelen. Integendeel, de vertegenwoordigers van

Gebod: Het zendingswerktuig in ieders hand

Door Dean L. Larsen
Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

de Heer treden zonder overhaasting en met omzichtigheid op teneinde de waakzame, voorzichtige nationale leiders te doen inzien dat de kerk hun volkeren tot wezenlijk voordeel zal strekken; dat het evangelie van Jezus Christus geen tweedracht zaait, maar juist een geest van samenwerking brengt; dat de mormoonse zendelingen geen gevaar betekenen voor de plaatselijke cultuur, doch deze zullen versterken door het bevoorderen van het gezinsleven.

Niettemin zijn de meesten van ons niet rechtstreeks betrokken bij dit moeilijke werk. Kunnen wij op een of andere manier helpen? Ja, dat kunnen wij!

President Kimball is ons voorgegaan door met de algemene autoriteiten een „Gebedscampagne” te beginnen waarbij aan alle heiligen verzocht wordt om zich bij hen aan te sluiten „in een ernstige, aanhoudende bede tot de Heer om de poorten der naties te openen en de harten van koningen en heersers dermate te verzachten dat zendelingen alle landen mogen binnengaan om daar het evangelie op de gepaste manier te verkondigen.” (*Ensign*, October 1975, blz. 70.)

Bidden als middel om leiders van volkeren tot andere gedachten te brengen? Natuurlijk! Wij mogen de kracht niet onderschatten die voor ons open gaat staan wanneer wij allen - in gezinsgebed, in persoonlijk gebed, in onze vergaderingen - ons geloof verenigen om de Heer te smeken dat Hij helpt hier op aarde rechtvaardigheid te doen zegevieren. Het Boek van Mormon bevat juist een welsprekend getuigenis van het vermogen dat het gebed bezit om de deuren, die onherroepelijk gesloten schijnen, wijd open te gooien. Vanaf de eerste verdeeldheid, die onder Lehi's kinderen optrad, hebben de rechtvaardige Nefieten zich ingespannen om hun opstandige broeders, de Lamanieten, tot bekering te brengen. Jacob tekende op: „En velerlei middelen werden verzonnen om de Lamanieten op het rechte pad en

tot de kennis der waarheid terug te brengen; maar alles was tevergeefs.” (Jacob 7:24.)

Enos voegde er aan toe: „En ik geef getuigenis, dat het volk van Nephi er ijverig naar streefde de Lamanieten tot het ware geloof in God terug te brengen. Maar onze arbeid was tevergeefs. (Enos 20.) Als gevolg van een lange reeks gelijksoortige ervaringen - om niet te spreken van vele bloedige oorlogen tussen beide groepen - twijfelden de Nefieten aan het nut van verdere pogingen om tot de Lamanieten te prediken en toen de zonen van Mosiah het plan opvatten om met dit doel naar de Lamanieten te gaan „lachten zij ons uit.” (Zie Alma 26:23.)

Maar Ammon en zijn broeders baseerden hun vertrouwen niet op de ervaringen van het verleden: hun geloof wortelde in de boodschap van Jezus Christus. Zij wisten dat hun taak niet gemakkelijk was; zij bereidden zich zorgvuldig voor, ook door „veel vasten en bidden” (Zie Alma 17:3.), en zij gingen op weg met het onwankelbare vertrouwen dat zij zouden slagen. Zij zouden met president Kimball hebben kunnen zeggen: „Dat geloof ik beslist!”

Veel jaren daarna, toen Moroni terugzag op het opmerkelijke succes van die zendelingen, wees hij zeer nauwkeurig de oorzaak van hun succes aan: „Ziet, het was het *geloof* van Ammon en zijn broeders, dat zulk een groot wonder onder de Lamanieten wrocht.” (Ether 12:15; cursivering toegevoegd.)

Mormon zei praktisch hetzelfde over de zendingsarbeid van Nephi en Lehi, de zonen van Helaman, die de zonen van Mosiah op dezelfde zendingsreis volgden en er in slaagden om bijna het hele Lamanitische volk te bekeren. (Zie Helaman 5:50-52.) Hij verklaarde: „Ziet, het was het geloof van Nephi en Lehi, dat de verandering der Lamanieten teweegbracht.” (Ether 12:14.)

Blijkbaar maakte de Heer gebruik van

het geloof van zijn rechtvaardige kinderen als middel om een groot deel van zijn werken tot stand te brengen. Dit beginsel mag niet teruggebracht worden tot een eenvoudige vergelijking, maar het is toch geraden om er acht op te slaan hoe de Heer reageert op het gelovige vertrouwen en hoe er wonderbaarlijke krachten in het spel komen wanneer het volk des Heren in rechtvaardigheid zijn geloof beoefent.

In het Boek van Mormon vinden wij nog een goed voorbeeld, waar de profeet Enos de Heer naderde, allereerst omdat hij bekommerd was om zijn eigen geestelijk welzijn. In antwoord op zijn smekingen ontving Enos van de Heer een openbaring waarin hem verzekerd werd dat zijn zonden vergeven waren. Met die zekerheid herhaalde Enos zijn smeekbeden maar nu betrof zijn zorg diegenen van wie hij voelde dat zij de zegen des Heren het meest nodig hadden - „mijn broederen, de Lamanieten.”

De Heer gaf hem ten antwoord „*Wegens uw geloof zal Ik uw wensen vervullen.*”

En de Heer zeide tot mij: „Uw vaderen hebben dit eveneens van Mij verlangd; en hun zal geschieden *naar hun geloof; want hun geloof was gelijk aan het uwe.*” (Enos 11-12, 18.) (Cursivering toegevoegd.)

De Leer en Verbonden sluit aan op de openbaring van Enos. Na het verlies van de eerste 116 bladzijden van het Boek van Mormon werden de gouden platen tijdelijk weggenomen. Toen zij weer teruggegeven werden zei de Heer: „En zie, het overige gedeelte van dit boek bevat al die gedeelten van Mijn evangelie, waarvan Mijn heilige profeten, ja, en ook Mijn discipelen in hun gebeden verlangden, dat zij tot dit volk zouden voortkomen.

En Ik zeide tot hen, dat het hun zou worden toegestaan *volgens hun geloof in hun gebeden.*

Ja, en dit was hun geloof - dat Mijn evangelie, dat Ik hun heb gegeven om

het in hun dagen te prediken, tot hun broederen, de Lamanieten, zou mogen komen, en eveneens tot allen die wegens hun onenigheden Lamanieten waren geworden.

Nu dit is niet alles - hun geloof in hun gebeden was dat dit evangelie ook zou worden bekendgemaakt wanneer mogelijkcrwijs andere natien dit land zouden bezitten;

En aldus lieten zij in hun gebeden een zegen achter op dit land, dat een ieder, die in dit land in dit evangelie zou geloven, het eeuwige leven mocht hebben.” (LV 10:46-50; cursivering toegevoegd.)

Enos en andere machtige profeten uit het Boek van Mormon waren „openers van deuren.” Door hun geloof werden deuren van zegeningen geopend die kwamen, niet alleen tot hun broeders, maar tot allen, die later het beloofde land zouden erven.

Komt er niet met deze korte terugblik op de sekriftuurlijke geschiedenis een blijde les tot ons? Hebben wij vandaag de dag niet dezelfde mogelijkheden als die welke open stonden voor Enos, de zonen van Mosiah en de zonen van Helaman? Kunnen onze gebeden niet de deuren waarvan president Kimball spreekt openen?

Heiligen der laatste dagen kunnen op velerlei manieren meewerken aan de geitensiveerde zendingstaak. Wij kunnen onze oprechte gebeden tot de Heer opzenden dat de deuren niet gesloten zullen blijven. Onze harten kunnen uitgaan naar de miljoenen kinderen van onze Vader voor wie de boodschap van het evangelie op het ogenblik nog onbereikbaar is.

Wanneer wij buiten onze eigen kring kunnen zien met dezelfde intense kommer en begeerte als Enos en onze gebeden opzenden ten behoeve van onze broeders en zusters in naties, die wij momenteel niet bereiken kunnen, dan zullen missehien de deuren geopend worden - zonodig zelfs op wonderbaarlijke manier.

Ik heb een vraag

*De antwoorden zijn bedoeld
als hulp en perspectief, niet
als leerstellige uitspraken van de kerk*

Antwoord/Broeder Rawson

„Wanneer ontvangen zendelingen de sleutelen voor hun bediening — wanneer ze tot ouderling worden geordend, wanneer ze worden aangesteld als zending, of wanneer zij hun endowment ontvangen?”

Het ontvangen van een zendingsoproep door de president van de kerk stelt de ontvanger in staat de sleutelen van zijn opdracht te verkrijgen.

De sleutel „is het recht zich te verheugen in communicatie met de hemelen, in het voorrecht en het gezag om in de verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus te bedienen, het Evangelie van bekering te prediken en van de doop

door onderdompeling tot vergeving der zonden.”

In het elfde vers van afdeling 'tweënvertig van de Leer en Verbonden vertelt de Heer ons: „Verder zeg Ik u, dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft . . .”

Het priesterschap is de aan de mens gegeven macht om namens God te handelen. „Dit gezag wordt verleend aan iedere man die tot een ambt in het priesterschap is geordend.”

Maar een vereiste is dat iedere handeling die onder dit gezag wordt verricht, wordt gedaan op de juiste tijd en plaats, op de juiste wijze, en naar de juiste orde. „De macht om deze werkzaamheden te besturen ligt besloten in de sleutelen van het priesterschap. In hun volheid kunnen de sleutelen van het priesterschap slechts door één persoon tegelijk worden gedragen; de profeet en president van de Kerk.” (Evangelieleer, blz. 134.)

President Spencer W. Kimball is in het bezit van alle sleutelen van het koninkrijk, hetgeen hem het recht, de macht en de autoriteit geeft om over het koninkrijk Gods op aarde (de kerk) te presidenten en al haar zaken te behartigen. (Zie Evangelieleer, blz. 140.) Enkele sleutelen heeft hij gedelegeerd aan ring- en zendingspresidenten, die op hun beurt, terwijl zij op aanwijzing van president Kimball een zending aanstellen, deze zending weer sleutelen overdragen om aan zijn zendingstaak te kunnen beantwoorden.

*President J. Murray Rawson,
Missionary Home,
Salt Lake City, Utah.*

Antwoord/Apostel Delbert L. Stapley

Waarom zijn artsen van zoveel gewicht als het priesterschap de macht heeft om ziekten te genezen?

De bron van alle kennis komt van God tot de mens, te zijnen behoefte, tot zijn leiding en zegen. God verwacht van de

mens dat hij met wijsheid gebruik maakt van de kennis, wetenschappelijk of anderszins, welke hij vrijgeeft tot voordeel van de mens. Nefi onderrichtte: „... want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden.” (2 Nephi 25:23.)

Wij mogen gerust deze verklaring in onze eigen woorden omzetten en toepassen op het genezen der zieken of gehandicapten door de macht van het priesterschap, door te zeggen: „U wordt door genade bij machte van het priesterschap genezen nadat u alles gedaan hebt wat u kunt.” Wanneer medici zich bekwaamd hebben en geneeswijzen ontdekt hebben om menselijke kwalen te genezen, moet daar dan geen gebruik van worden gemaakt als deel van het genezingsproces?

De medische wetenschap is niet meer dan een schakel in het proces der genezing. Door de vorderingen op het gebied van de medicijnen en dat der medische behandeling kan men nu ziekten en aandoeningen genezen die in het verleden mogelijk de dood tengevolge hadden kunnen hebben. Een aangetast lichaam, dat gesterkt wordt door medische hulp, bezit een groot natuurlijk vermogen om zichzelf te genezen.

Het leven van de mens steunt op een groot aantal belangrijke factoren. Het lichaam bestaat uit vele samengestelde, op elkaar ingestelde delen, die alle normaal dienen te functioneren om verzekerd te zijn van goede gezondheid en lichamelijk uithoudingsvermogen. Storingen, ziekten, aandoeningen en verwondingen komen in het mensenleven voor en hebben de kundigheden en de behandeling nodig die de medische wetenschap verstrekken kan.

Wanneer we het hebben over een goede gezondheid dienen wij acht te slaan op het Woord van Wijsheid, de door de Heer gegeven fysieke gezondheidswet. In de betrokken openbaring (LV 89) stelde de Heer ons op de hoogte van de

stoffen die niet goed voor de mens zijn en van de producten der aarde welke dat wel zijn. Vlees moet spaarzaam gebruikt worden. Als wij gehoor geven aan deze natuurwet wordt ons een goede gezondheid beloofd.

Als wij dan het Woord van Wijsheid aanvaarden en ons er aan houden, kunnen wij dan niet eveneens tot ons eigen voordeel gebruik maken van medicijnen en de professionele diensten van doktoren? Het vermogen van de mens is beperkt, de macht van God onbeperkt. Waar het kunnen van de mens tekort schiet neemt Gods heilige macht het door middel van zijn getrouwe priesterschap over en zijn wonderen dikwijls het resultaat.

De Here heeft ons de volgende raad gegeven: „En wie er onder u ook ziek zijn en niet het geloof hebben om te worden genezen, maar (nochtans) geloven, moeten *met alle tederheid worden verzorgd en met kruiden en licht voedsel* . . .

„En twee of meer ouderlingen der kerk moeten worden geroepen en in Mijn naam voor hen bidden, en de handen op hen leggen . . .

„En verder zal het geschieden, dat hij, die geloof in Mij heeft om te worden genezen, en niet is aangewezen om te sterven, zal worden genezen.” (LV 42:43, 44, 48. Cursivering toegevoegd.) Wij kunnen dankbaar zijn dat de verordening van de genezing in het huishouden des geloofs in het evangelieplan van onze Heer is opgenomen.

De volgende voorbeelden zullen de medische schakel toelichten die bestaat tussen artsen en de geneeskracht van het priesterschap.

De veertien maanden oude zoon van een medicus werd ernstig ziek. Gedurende de behandeling werd er vaak consult gehouden, maar dit leidde er alleen maar toe dat de symptomen van de ziekte behandeld werden. Het gevolg was dat de toestand van het kind steeds verslechterde. Hij had veertig graden koorts en

de gezinsleden hadden de hoop op herstel opgegeven. Men verwachtte dat hij spoedig zou sterven. Toen gebeurden er een aantal wonderlijke dingen. Uit eigen beweging, en zonder voorafgaande mededeling, kwamen de bisschop en zijn raadgevers het gezin bezoeken. Op verzoek van het gezin zalfden zij het kind. Bijna onmiddellijk daarop kwam een in een ziekenhuis werkzaam medische student, een vriend des huizes, de kamer binnenstappen en vroeg: „Waarom geven we hem geen bloedtransfusie?” Van de student, die dezelfde bloedgroep had als het kind werd afgetapt, en aan het kind gegeven. De temperatuur van het kind daalde van 40 graden naar 37 en bleef zo tijdens het verdere verblijf in het ziekenhuis.

Dit is nu een geval waar medische hulp in wezen niet gebaat had en, gerekend naar hetgeen de geneeskunde te bieden had, had men alle hoop opgegeven. Het priesterschap ging een rol spelen en de zalving werd gevolgd door verder medisch ingrijpen waaraan men tevoren niet had gedacht. Het leven van de jongen werd gered. Hij is nu volwassen en heeft een lieve vrouw en een fijn gezin. Een ander geval betreft een man die een ernstige hartaandoening had. Om twee uur 's morgens zag het er naar uit dat alle pogingen om de ziekte, die zijn lichaam aftakelde, tot stilstand te brengen, zonder resultaat zouden blijven. Toen kwam een algemene autoriteit en zalfde hem. De hartslag werd onmiddellijk beter en het leven van de patiënt werd gered. Nu nog geniet hij een uitstekende gezondheid.

Hieruit kunt u zien dat er samenwerking kan zijn tussen de geneeskunst en de bediening door het priesterschap, waarbij de een de ander aanvult en zij gezamenlijk het genezen van zieken teweeg brengen.

Ja, artsen kunnen een belangrijke rol spelen. Maar het priesterschap geeft ons die extra kracht die onverklaarbare genezingen doet plaats vinden.

Creatief lesgeven

Door Leroy Barney

Door veel leerkrachten wordt creativiteit veelal beschouwd als een bijzondere gave, die uitsluitend voorkomt onder kunstschilders, beeldhouwers en schrijvers. Ze hebben er hoegenaamd geen notie van hoe gemakkelijk zijzelf wekelijks in hun eigen klas godsdienstonderwijs zouden kunnen geven, dat op creatieve leest is geschoeid.

Creatief lesgeven wil zeggen dat de lessen worden gebracht met een geheel nieuwe, originele aanpak, die er de allure aan verleent uniek te zijn. Velen schrijven dit vermogen ten onrechte toe aan een aangeboren talent, zonder dat het bij hen opkomt dat men zich zoiets eigen maken kan. Daarbij vergeten ze de les, die ten grondslag ligt aan de gelijkenis

der talenten, waarin duidelijk is voorspeld dat aan hen die hun talenten, hoe gering ook, tot ontwikkeling brengen, grotere verantwoordelijkheden zullen worden toevertrouwd, maar dat zij die niets ondernemen om hun gaven te ontwikkelen, ook nog zullen verliezen wat zij eens bezaten.

Weliswaar moet er althans een sprankje creativiteit in een leerkracht aanwezig zijn, wil hij dit kunnen aanwenden bij het opstellen van een weldoordacht leerplan. Het is ook een feit dat bepaalde mensen deze kostelijke eigenschap in meerdere mate bezitten dan anderen. Toch kan elk vonkje creativiteit, hoe klein ook, bij nauwgezet streven worden aangewakkerd tot voldoende sterkte om een heilig vuur van leergierigheid in de klas te kunnen ontsteken.

Neem nu bijvoorbeeld eens het geval van broeder Arvin, een jong mens dat amper de middelbare school verlaten had. Het was een goedaardige, onbekommerde kerel, die voor zover men wist nog nooit iets ernstig had opgevat. Hij werd feitelijk dan ook als de grootste grappenmaker van de buurt beschouwd. Geen wonder dus dat het zondagsschoolpresidium een beetje benauwd was toen hij daar als leraar werd aangesteld. Zou hij zijn plaats voor de klas niet misbruiken om een conference weg te geven en zo de waardevolle tijd van zijn leerlingen verspillen? Zou hij zijn lesboek thuis wel bestuderen, en goed beslagen ten ijs komen om de daarin aangegeven leerstellingen te kunnen onderwijzen?

De angstige voor gevoelens van de leden van het zondagsschoolpresidium leken niet ongegrond, toen broeder Arvin bij zijn eerste les met een tweetal grote platte reiskoffers kwam aanslepen. De ervaring had hun geleerd, dat er in zo'n leren koffer van alles kon zitten, vanaf verkreukelde oude kranten tot levende slangen toe.

Met assistentie van een van de leerlingen stelde broeder Arvin in het leslokaal een tafel op, die al voor de gebedsvergade-

ring geheel bezaaid lag met een bonte verzameling voorwerpen, die er voor een deel uitzagen, alsof ze uit de eerste de beste vuilnissemmer waren opgediept.

Na de gebedsvergadering en de openingsplechtigheden ging een lid van het zondagsschoolpresidium met broeder Arvin mee naar zijn klas om hem aan de leerlingen voor te stellen.

Toen het openingsgebed was uitgesproken, ging broeder Arvin na een toepasselijke inleiding voor de klas staan. Zijn aanstekelijke glimlach was zo breed dat zijn kiezen zichtbaar werden. Toen begon hij een van de fijnste en boeiende lessen te geven die de daar aanwezigen ooit hadden bijgewoond. Hij had de leerstof volkomen onder de knie, en het te behandelen onderwerp werd punt voor punt doeltreffend toegelicht met behulp van een der artikelen, die broeder Arvin in zijn koffers had meegebracht. Hij hield een oude liniaal omhoog, die van ouderdom en door het veelvuldige gebruik zo dof en beduimeld was geworden dat de cijfers erop niet meer te onderscheiden waren.

Nadat iedereen in de klas het ding bekeken had, vroeg hij simpelweg: „Hoe leg je het aan als je de doeltreffendheid van het gebed wilt afmeten?”

Het beeld van die oude liniaal was voor de klasgenoten aanleiding zich te laten betrekken bij een zeer interessante discussie, die de mensen tot nadenken stemde en hun vele vragen ontlokte. Ook zij die zich vaak van week tot week hadden vergenoegd met enkel zitten luisteren, zonder zich ooit in een bespreking te mengen, brachten hun eigen zienswijze naar voren. Lesboeken die sedert hun aanschaffing tot nog toe ongeopend waren gebleven, werden ijverig doorgebladerd, daar leerlingen die anders de grootste moeite hadden hun eigen gedachten onder woorden te brengen, er nu in op zoek gingen naar aanknopingspunten of trefwoorden, die hen bij de formulering van hun ideeën behulpzaam konden zijn.

In de daarop volgende lessen gebruikte broeder Arvin nog meer visuele hulpmiddelen. Keer op keer vergastte hij zijn leerlingen op zijn innemende grijns, en glunderend gaf hij de schitterendste evangelielessen met het zelfvertrouwen van een volleerd meester. Misschien hadden zijn latere lessen geen van alle precies diezelfde creatieve betovering van de allereerste, maar zijn leerlingen gaven grif toe dat zijn onderricht op de duur steeds beter werd.

Waarom was broeder Arvin zo'n geslaagde leerkracht? Misschien omdat hij zo'n boeiende en onberekenbare figuur was dat niemand van tevoren wist wat hij nu weer in die koffertjes mee naar de klas zou brengen? Zijn succes was het resultaat van een aantal goed toegepaste stelregels. In de eerste plaats verstond hij met recht de kunst van creatief lesgeven. Zijn inleiding tot een onderwerp wat dan ook - werkte altijd zo stimulerend dat de hele klas door zijn enthousiasme meege-sleept werd. Zijn geestdrift werd door zijn leerlingen aanvoeld en gedeeld. Zijn eigen bezieling werd hierdoor wederkerig versterkt, zodat zijn enthousiasme nog meer werd opgevoerd. Heel dit proces was een prachtige wisselwerking, een verrukkelijke kringloop rondom de kern van zijn creatieve onderwijskunst.

Wat voor creatieve kunstgrepen kunnen er bij het klassikaal onderricht zoal worden toegepast, met name als u eigenlijk over weinig creativiteit meent te beschikken?

Een eerste vereiste is natuurlijk de bereidheid om eens iets nieuws te beproeven. Menig leraar wil geen strobreed afwijken van een vaste leer methode die hij zich heeft eigen gemaakt en waar hij zich week in, week uit strikt aan houdt, of de leerlingen er nu door gemotiveerd worden of niet. Er zijn leerkrachten die niets nieuws durven ondernemen of wat anders wensen te proberen, omdat ze bang zijn een flater te slaan als ze eens een fout mochten begaan. Anderen be-

schouwen zichzelf als mensen die de wijsheid in pacht hebben, als bronnen van kennis, die altijd klaar staan hun wetenswaardigheden te spuien tegenover een ieder die luisteren wil. Laatstbedoelden zijn wel eens bang door creativiteit in verlegenheid te worden gebracht, bijvoorbeeld als ze gedwongen zouden worden toe te geven dat zij een vraag niet kunnen beantwoorden. Ze reageren zoals ze menen dat onderwijzers aan gewone scholen moeten reageren, zonder te beseffen dat de meeste beroepsdocenten er helemaal niet afkerig van zijn toe te geven dat ze wel eens geen antwoord hebben.

Er zijn ook leerkrachten die geen volledig vertrouwen in hun leerlingen stellen, dat die hen zo nodig een handje zullen helpen. Nu zijn heiligen der laatste dagen ontvankelijke, bekwame leerlingen, en ze zijn vlug van begrip. Als een leraar dus een vraag terugspeelt naar de klas, omdat hij hem zelf niet beantwoorden kan, kunnen velen uit de klas wellicht een bijdrage leveren tot het vinden van een antwoord, door nadere gegevens te verstrekken. Een kerkelijke studieklass is immers een gecompliceerde groep, die best kan samenwerken. Zowel voor de leerkracht als voor de leerling is het verwerven van kennis en zaligheid het gemeenschappelijke doel. De leerling hoopt er evenveel profijt van te trekken als de leerkracht van hem verwacht. De leerlingen dienen dan ook te worden aangespoord hun eigen bijdragen tot de les te leveren en aan de discussie deel te nemen die zich op een gegeven moment in de klas ontspint.

Zo nu en dan zal een vleugje humor de plechtstatigheid helpen doorbreken, zodat het creatieve element zijn eigen weg kan gaan. Gespannen leerlingen zijn vaak veeleer geneigd opmerkingen ter weerlegging van de bewijsvoering in het midden te brengen dan met de bedoeling hun klasgenoten op te bouwen. Of ze gaan op alle slakjes zout leggen door aanstoot te nemen aan de onschuldigste

gezegdes, die als insinuaties worden opgevat. Een eenvoudige vertelling, een grappige gebeurtenis of alleen maar een gulle glimlach vlak voor het begin van de les, kan die gespannen gevoelens verlichten, zodat de klas in een ontspannen, aangename sfeer kan beginnen en de leerlingen in een ontvankelijke stemming komen. Dit alles behoort tot het proces, waardoor de creativiteit bij het klassikaal onderwijs bevorderd wordt.

Wees dus een creatieve leerkracht. Lach uw leerlingen vriendelijk toe en stel ze op hun gemak. Beproof gerust eens nieuwe methodes bij het brengen van de lessen uit het boek. Gebruik zo nodig doeltreffende visuele hulpmiddelen. Zorg bovendien dat u de leerstof zo goed beheerst dat u het lesboek niet meer nodig hebt. Een ruwe schets, wat summiere aantekeningen op een systeemkaart, kan in de regel voldoende gegevens bevatten om een les te brengen. Wees ook altijd voorbereid op onverwachte vragen of omstandigheden en onthoud dat creatieve lessen niet altijd volkomen voorspelbaar verlopen.

Tenslotte loont de toepassing van creativiteit bij het lesgeven de moeite niet, als de leerlingen hierdoor niet zeer diep en ernstig aan het nadenken worden gezet over de strekking van de les. U dient uzelf dan ook bij uw voorbereiding op een creatief lesuur eenvoudig af te vragen, en er ook om te bidden, hoe de kerngedachten van de les het best kunnen worden overgebracht. Wat zou uw leerlingen werkelijk aanspreken en ze aan het denken zetten over het te behandelen onderwerp? Als u tot gezamenlijke bespreking van de les besluit, vraagt u dan af waardoor de discussie het best op gang gebracht kan worden. Als u een visueel hulpmiddel gebruiken wilt, waar kunt u dan het best van uitgaan? Gaat men uit van een maatschappelijk gegeven (bijvoorbeeld van een rollenspel of een korte inleiding door een hulpkracht of medewerker uit de klas, waarin een

(Vervolg op blz. 35.)

Het is een schrikbarende gedachte dat er alweer zoveel jaren zijn verstreken, sinds ik van kleine Ben dat lesje kreeg - een les, zo geweldig dat dit verhaal beslist bewaard moet blijven. Het begon met een telefoontje van de

bisschop, waarin deze mij verzocht de volgende zondagavond om acht uur met mijn vrouw op zijn kantoor te willen komen. Ik vraag me wel eens af of bisschoppen wel beseffen hoe iemands maag op zo'n verzoekje reageert, vooral

Kleine Ben

Door Earl Stowell

wanneer het je al vroeg in de week bereikt.

Eenmaal in het kantoor van de bisschop gezeten, kregen wij van hem te horen: „Ik zou graag een beroep op u willen doen voor het bezoeken van een aantal inactieve gezinnen. Ik geloof dat een echtpaar meer zal kunnen bereiken in die gevallen, waarmee wij geen van allen tot nu toe raad wisten.” Die opdracht hebben we toen met een moeizame glimlach aanvaard.

Een paar dagen later kwamen wij in actie, hoewel wij elkaar daartoe eerst verscheidene malen hadden moeten aanporren. Na op verschillende adressen duchtig te zijn afgepoeierd, begon ons enthousiasme te bekoelen. Totdat wij bij die ene deur aanklopten. Daar ik zelf klein van stuk ben, heb ik de gewoonte mijn hoofd in de nek te gooien om degene die opendoet in de ogen te kunnen zien. Bij het opengaan van de deur moest ik ditmaal echter mijn hoofd voorover buigen, want in de deuropening verscheen een mannetje van hoogstens anderhalve meter lengte. Hij was broodmager, en had minstens in drijfnatte kleren en met een zak vol ijzeren sluitringen op de weegschaal moeten stappen om de wijzer te doen doorslaan tot 45 kilo. Hij was oud, maar aan zijn kaarsrechte houding en kwieke bewegingen was het niet te zien dat hij zoveel jaren op zijn tengere schouders torste. Zijn kleine, doordringende ogen stonden ver uiteen. Zijn mond was een rechte, laag in zijn gezicht geplaatste gleuf, die dit als het ware van het ene oor tot aan het andere doorsneed. Zijn huid was leerachtig en ruw van structuur.

We zeiden dat wij in de buurt woonden en leden van de kerk waren, en nu eens kennis met hem wilden komen maken. Blijkbaar niet erg op zijn gemak liet hij ons binnen in een piepklein huiskamer-tje, dat goed van asbakken was voorzien. Dank zij de begrijpende aard en tactvolle opmerkingen van mijn vrouw, raakten we toch al gauw ongedwongen aan

de praat. Hij zei dat hij met een vrachtauto reed. Ik stelde me voor dat het wel zo'n kleine bestelwagen zou zijn, maar het bleek een kolossale truck te zijn. Daar keek ik van op en zei: „Vrachtwagenchauffeurs zijn doorgaans nogal zwaargebouwd. Hoe kunt u . . .

Hij onderbrak mij. „Ik heb altijd zo'n grote, halvemaanvormige twaalf-duims moersleutel naast me op de bank liggen. De andere jongens weten dat. Dat maakt ons even zwaar.” Hij vervolgde: „Waarom ik er nog niet mee ben opgehouden? Als ik 72 word, stop ik ermee. Zover is het nog niet.” Die vrachtwagen was zijn eigendom, en hij verzorgde transporten voor grote leveranciers. Volgens hem stond hij hoog bij hen aangeschreven en kwam altijd het eerst in aanmerking als er iets te vervoeren was.

In de loop der maanden begonnen wij verlangend naar onze bezoeken bij Ben uit te zien. Toen wij op zekere avond bij zijn woning aankwamen, hing Ben aan de laadbak van zijn wagen op en neer te springen aan het uiteinde van een moersleutel, die zo te zien even lang was als hijzelf. Bij onze nadering had hij de moer juist losgedraaid. Hij sprong naar beneden, sleepte de zware sleutel de cabine binnen, veegde zijn voorhoofd af en zei: „Oef! Ik wist wel dat ik het klaar zou spelen. Net was ik vanavond bijna klaar, toen die verduivelde versnelling begon te knarsen. Morgenochtend krijg ik een nieuwe. Moest ik hem even voor in orde brengen. Morgenmiddag moet ik weer aan 't werk. 't Zal een hele toer zijn om dan klaar te komen.”

Die avond was hij zichtbaar vermoeid, dus we bleven maar een paar minuten. Toen wij aanstalten maakten voor ons vertrek, sloeg kleine Ben bij de deur zijn ogen op en vroeg: „Wanneer gaan jullie me nou es vertellen wat ik moet doen, met roken stoppen, naar de priesterschapsvergadering en de kerk gaan en zo?”

„Ben,” zei ik tegen hem, „we zouden allebei dolblij zijn als je dat allemaal deed, maar daar moet je zelf over beslissen. ’t Zou een belediging voor je zijn als wij iets voor jou zouden willen uitmaken wat je zelf wel weet. We komen je opzoeken omdat - nou, omdat ons gezin zonder jou niet compleet is.” Zo stevig omklemde hij mijn hand bij het afscheid dat ik vreesde een paar vingers te moeten missen.

Nog in diezelfde week belde hij mij op en vroeg: „Hoe laat begint de priesterschapsvergadering?” Ik gaf hem de tijd op en bood aan hem voor de gezelligheid te komen ophalen.

„Niks hoor, ik weet de weg en niemand hoeft mij ergens heen te rijden waar ik wezen moet.”

Ik vond hem buiten voor het kerkgebouw staan. „Misschien kan ik beter niet naar binnen gaan voordat ik het roken heb opgegeven,” zei hij nog, maar ik zei dat hij dat gemakkelijker zou kunnen met Gods hulp, waarop hij zei: „Ik heb al van mijn achtste jaar af gerookt, en ik weet niet zeker of ik er wel mee kan stoppen.” Ik zei dat ik dacht dat hij dat wel kon.

Achter zijn rug werd hij al gauw „kleine Ben” genoemd, maar ondanks zijn bijna volslagen gebrek aan onderwijs, zijn geringe grootte en zijn hoge leeftijd, kreeg hij spoedig zijn vaste vrienden in de kerk en nam ijverig deel aan alle door het ouderlingenquorum ondernomen activiteiten.

Toen kreeg ik ’s avonds eens een telefoontje van hem: „Ik moet u dringend spreken.” Zijn stem klonk alsof hij op het punt stond een zenuwinstorting te krijgen. „Ze willen me huisonderwijzer maken. Dat kan ik niet. Ik rook en ik weet niks. Hoe kan ik anderen leren wat ik zelf niet weet?” Ik wachtte even, tot hij verder ging: „Ze zeggen dat ze zoveel mensen tekort komen dat ze me niet eens een partner mee kunnen geven. Wat moet ik nu doen?”

Ik was ook onthutst. Kleine Ben was ons

dierbaar, en we wilden hem niet graag weer kwijt. Ik begon in stilte zo vlug mogelijk te bidden. Ik smeekte zo vurig om hulp als ik maar kon. Toen haalde ik eens diep adem en begon: „Zeg Ben, hebben wij jou ooit willen voorschrijven wat je moest doen?”

„Nee, jullie hebben mij enkel laten merken dat ik iets voor jullie betekende. Daardoor kreeg ik een gevoel van eigenwaarde. Misschien ben ik er juist daardoor toe gekomen zelf naar de kerk te gaan.”

„Toen we jou leerden kennen, ontdekten wij iemand die echt de moeite waard was om al het mogelijke voor hem te doen. Kun jij nu niet die mensen gaan opzoeken om hen eraan te herinneren hoe belangrijk zij zijn? Kun je ze niet gewoon laten weten dat ze voor jou genoeg betekenen dat je zo nu en dan bij hen op visite wilt gaan en ze iets wilt vertellen over wat je zelf hebt gevonden en dat voor jou van zoveel waarde is dat je ’t graag aan ze wilt doorgeven?”

Het bleef geruime tijd stil. Toen klonk het: „Tuurlijk, dat doe ik, zeg!”

Na afloop van mijn dagtaak reed ik vaak door de straat waar diverse gezinnen woonden, die door Ben werden bezocht. Het waren allemaal verstokte inactieven. De meesten waren met andersdenkenden getrouwd en al jarenlang van de kerk vervreemd. Op zekere avond zag ik kleine Ben sjouwen met de grootste watermeloen die ik dat jaar had gezien. Hij had zijn vingers inengestremgeld onder de last, en elke stap kostte hem inspanning. Hij was al drie straten van de markt verwijderd. Toen ik voorbijreed, ging hij juist een van de huizen binnen.

Toen ik hem de volgende keer zag, zinspeelde ik op dit voorval. Hij liet zijn hoofd hangen. „Och, op weg naar huis kwam ik langs die markt. Toen moest ik opeens aan die kinderen denken. Hun pa zit zonder werk. Watermeloenen zijn dit jaar schaars en duur. Ik wist dat ze die niet gegeten hadden. Toen heb ik de

grootste meloen maar gekocht die ik er kon krijgen om er zeker van te zijn dat ieder kind er zoveel van kon eten als hij maar lustte.”

Een andere keer zag ik hem vief door de avondhitte stappen met een grote verjaardagskaart in zijn hand. Later vertelde hij: „Dat ene kleine meisje heeft alleen broertjes. Die krijgen alle aandacht. Ik had dus zo gedacht, die kaart breng ik haar even zelf, in plaats van hem op de bus te doen. Dan komt ze te weten dat ze ook iets te betekenen heeft. In een ander huis hadden kinderen een paar weken geleden een armpje van een pop getrokken. Dat kon blijkbaar niemand schelen, behalve die kleine meid. Ik nam haar pop dus mee naar huis, haalde een oud knopenhaakje uit de bureaula en viste het veertje eruit, waar dat armpje aan vastgezet had. 'k Heb het weer helemaal goed gekregen. 't Heeft me wel de hele avond gekost, maar toen ik die pop terugbracht was het wel die moeite waard. Als ik er nu kom, pakt ze haar pop en gaat vlak voor mij op de vloer zitten met haar kopje tegen me aangeleund.” Ik meende een zweempje emotie in zijn stem te bespeuren.

Kort nadien kreeg ik een opgewonden telefoontje van Ben: „Een klein meisje waar ik op huisonderwijs ga wordt gedoopt.” Dat was een tastbaar resultaat. Ik was er ook ondersteboven van, terwijl mijn vrouw vreugdetranen schreide.

In de vijf voorafgaande jaren hadden de door Ben bezochte gezinnen geen ander contact met de kerk gehad dan af en toe wat huisbezoek. In de daaropvolgende drie jaren heeft kleine Ben echter wel acht keer opgebeld, altijd opgetogen, om me te vertellen van een te verlenen zegen, een aanstaande doop, of van een jongen die verhoogd werd in het priesterschap. Ik vroeg hem hoe hij het klaarspeelde het leven van die mensen zo te beïnvloeden en hij zei: „'k Heb alleen gedaan wat u me had gezegd. 'k Heb ze laten voelen dat ik geen haar beter was dan zij, en dat ik niet was gekomen om ze voor te

houden wat ze moesten doen, maar bij hen kwam omdat de goede God voor zijn gezin een geestelijk tafeltje had gedekt, en als ze daar niet met ons aanschikten, bleef er een plaats aan die tafel open en was het gezin niet compleet.”

Toen het huisbezoek werd omgezet tot huisonderwijs hoefden wij alleen maar het werk van kleine Ben als voorbeeld te nemen. Hijzelf stooft nu als een wervelwind door zijn eigen grote en kinderrijke familie. Enkelen daarvan waren actief gebleven, maar de inactieven werden nu opeens door Ben ter verantwoording geroepen. Hij nam contact op met een van zijn kleinzoons, wekte diens belangstelling op, stuurde hem op zending en vervolgens naar de Brigham Young Universiteit. Toen die kleinzoon daar een meisje gevonden had, begon Bens eigen zwaarste strijd. „Als ik het roken niet kan laten, willen ze me niet met de kinderen door de tempel laten gaan. Wilt u mij helpen?” vroeg hij mij. Dat beloofde ik, en meer dan eens heeft hij me opgebeld in die lange, eenzame kleine uurtjes van de vroege ochtend, om me te vragen voor hem te bidden. Het was een vinnig gevecht, waaruit hij toch als overwinnaar tevoorschijn kwam. Nooit zal ik die uitdrukking op zijn gezicht vergeten, toen wij voor het eerst naast elkaar in de tempel zaten.

Toen brak die dag aan, waarop mijn vrouw en ik van een driedaagse vakantie thuisgekomen waren. De volgende morgen was kleine Ben niet op de priesterschapsvergadering. Op mijn vraag waar hij was, antwoordde de bisschop: „Hij ligt in 't ziekenhuis!” Toen ik zei dat ik hem wou gaan bezoeken, schudde de bisschop zijn hoofd. „Hij ligt in een coma, een zware hersenbloeding.” Ben kwam niet meer bij bewustzijn.

We hadden geen drukbezochte begrafenis verwacht, maar de mensen begonnen voor de rouwdienst naar de kerk te komen, en ze bleven binnenstromen,

(Vervolg op blz. 28.)

Eigen initiatief of inspiratie?

Door Bruce R. McConkie

Lid van de Raad der Twaalf

Onlangs hadden mijn vrouw en ik een ernstig gesprek, waarin wij onze zegeningen hebben geteld. We noemden een massa dingen op die ons ten deel gevallen waren, dank zij de kerk, dank zij ons gezin en dank zij de heerlijke herstelling der eeuwige waarheid, die in deze laatste dagen had plaatsgevonden. Toen voerde mijn vrouw onze bespreking naar een climax door de volgende vraag te stellen: „Wat is nu de grootste zegening, die jij ooit in je leven ontvangen hebt?”

Zonder een ogenblik te aarzelen, gaf ik ten antwoord: „De grootste zegening die mij ooit is te beurt gevallen kreeg ik op 13 oktober 1937 om 11.20 uur v.m., toen ik het voorrecht had aan het altaar des Heren in de tempel van Salt Lake neer te knielen en jou als mijn eeuwige levensgezellin te mogen ontvangen.”

Daarop zei mijn vrouw: „Nu, voor dat examen ben je geslaagd!”

Ik geloof dat het allerbelangrijkste dat iedere heilige der laatste dagen ooit in deze wereld kan doen is zich op de juiste plaats en krachtens het daartoe bevoegde gezag met de ideale partner in de echt te laten verbinden; en verder is het voor alle heiligen der laatste dagen, nadat zij aldus krachtens de door de profeet Elia herstelde macht aan elkaar verzegeld zijn, van het grootste belang zo te leven dat de bepalingen van het aldus gesloten verbond voor tijd en eeuwigheid bindend kunnen blijven. Ik zou nu dus graag - naar ik hoop door de juiste geest

geleid - een paar ideeën naar voren willen brengen, die van toepassing zijn op elk willekeurig levensterrein - althans op alle gebieden die werkelijk van het grootste belang zijn. Ik wil mij daarbij echter in het bijzonder bepalen tot al wat betrekking heeft op de kwestie van het eeuwig huwelijk, een onderwerp dat ik met name heb uitgekozen als zijnde van alles overtreffende betekenis, een zaak van het allergrootste gewicht.

Toen wij in de tegenwoordigheid verkeerden van God, onze hemelse Vader, waren wij met een eigen vrije wil begiftigd. Daardoor werden wij in de gelegenheid gesteld, verkregen wij het recht om op eigen initiatief te handelen, om te doen wat ons naar eigen vrije, onbelemmerde verkiezing goeddacht. Toen onze vader Adam in de hof van Eden werd geplaatst, ontving hij diezelfde macht, die wij ook nu nog bezitten. Van ons wordt verwacht dat wij dan ook gebruik zullen maken van de gaven, talenten en vermogens, het gevoel, het verstand en de vrije wil waarmee wij hier begiftigd zijn.

Anderzijds is ons geboden de Here te zoeken en te streven naar de inspraak van zijn Geest, de geest van openbaring en van inspiratie in ons leven te verkrijgen. Bij onze toetreding als lid van de kerk worden ons de handen opgelegd door een daartoe bevoegd gezagsdrager, die daarbij tot ons zegt: „Ontvang de Heilige Geest.” Zo verkrijgen wij de gave des Heiligen Geestes, wordt ons het

recht verleend op de voortdurende nabijheid van dat lid van de Godheid, op voorwaarde van onze getrouwheid.

Wij zien ons dus voor twee opgaven gesteld: Ten eerste dienen wij ons te laten leiden door de geest van inspiratie, de geest van openbaring. Ten tweede zijn wij gehouden hier op aarde onze eigen vrije wil te leren uitoefenen en zelf te bepalen wat wij uit eigen beweging behoren te doen. Nu moeten wij die beide voorschriften nauwkeurig met elkaar in evenwicht zien te brengen, door ze op elkaar af te stemmen, als wij een koers willen volgen, die ons in dit leven vreugde, vrede en voldoening zal schenken en ons kan voeren naar een eeuwige beloning in het koninkrijk van onze hemelse Vader.

Toen wij nog in het voorbestaan bij onze Vader woonden, sloeg Hij ons oplettend gade en bestudeerde ons karakter. Zodoende wist Hij hoe wij op zijn wetten zouden reageren zolang wij in zijn tegenwoordigheid waren, in de wetenschap dat Hij onze Vader was en dat de ons voorgehouden leerstellingen van Hem afkomstig waren. Toen „wandelden wij in aanschouwen” (zie 2 Korinthiërs 5:7.), maar nu probeert Hij erachter te komen hoe wij erop reageren als wij in geloof moeten wandelen, als wij buiten zijn tegenwoordigheid verkeren en wij moeten afgaan op andere aanwijzingen dan de persoonlijke raadgevingen die wij eenmaal van Hem ontvingen.

Graag zou ik nu een drietal gevallen aan de orde willen stellen, voorbeelden waaruit wij bij nadere bestudering misschien enkele zeer realistische en heilzame conclusies kunnen trekken waaruit blijkt hoe het in ons leven moet zijn. Deze voorbeelden heb ik ontleend aan de openbaringen die de Heer ons heeft gegeven.

1. *Gij hebt het niet begrepen*

- Het eerste voorbeeld gaat over een man, die Oliver Cowdery heette. Deze was in de beginperiode van de herstelling van het evangelie werkzaam als particu-

lier secretaris van de profeet. Hij fungeerde toen als schrijver en schreef de woorden op, die door de profeet Joseph Smith werden gedictieerd terwijl tijdens het vertalen de geest op hem rustte (de vertaling van het Boek van Mormon was toen in volle gang).

Broeder Cowdery was in geestelijk opzicht destijds nog betrekkelijk onvolwassen. Hij streefde en verlangde naar iets dat zijn toenmalige geestelijke vermogens te boven ging: Hij wenste zelf ook te vertalen. Hij viel de profeet dan ook lastig met die onbescheiden verlangens, maar deze nam de zaak met de Heer op en ze kregen een openbaring dienaangaande, waarbij de Heer zei: „Oliver Cowdery, voorwaar, voorwaar zeg Ik u zo zeker als de Here leeft, Die uw God en uw Verlosser is, zo zeker zult gij kennis ontvangen van alles, waarom gij in geloof met een oprecht hart zult bidden, gelovende, dat gij kennis zult ontvangen . . .” Die kennis wordt dan nader onschreven als kennis „aangaande de graveerselen van oude kronieken uit het verre verleden, die gedeelten Mijner schriften bevatten, waarvan door de openbaring Mijns Geestes is gesproken.”

Na aldus de kwestie met name te hebben genoemd, openbaarde de Heer vervolgens een beginsel, dat hierop van toepassing was en eveneens op alle andere soortgelijke situaties kan slaan. Hij zei namelijk: „Ja, zie, Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in

*Ze zei: „Nu, voor
dat examen ben
je geslaagd!”*

uw hart wonen. Welnu, dit is de Geest van openbaring.” (LV 8:1-3.)

Oliver deed daarop wat de meesten van ons ook gedaan zouden hebben. Aan de hand van de zo juist voorgelezen instructies veronderstelde hij dat de betekenis daarvan was wat ze bij oppervlakkige beschouwing schijnen te zeggen, namelijk dat hij, als hij er in geloof tot God om zou bidden, het vermogen zou hebben om te vertalen. In zijn toestand van betrekkelijk geestelijke onvolwassenheid, had hij echter nog niet geleerd wat er mee gemoeid was als hij God ergens om bad, of hoe hij dat bepaalde geloof moest ontwikkelen, en wat hij precies moest doen om gebedsverhoring te verkrijgen. Hij bad dus tot de Heer, en, zoals u weet, faalde hij in zijn opzet en was volstrekt niet in staat iets te vertalen. Ik denk dat dit hem en de profeet wel wat heeft verdrotten. De zaak werd opnieuw aan de Heer voorgelegd, aan wiens belofte zij hadden getracht zich te houden. Daarop kwam het antwoord, met vermelding van de reden waarom hij niet had kunnen vertalen: „Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.” (LV 9:7.) Toch was dat ogenschijnlijk alles geweest wat hem was opgedragen, namelijk in geloof te bidden, maar daarin ligt stilzwijgend opgesloten de voorwaarde dat wij zelf alles moeten doen wat in ons vermogen ligt om het gestelde doel te verwezenlijken. We moeten het eigen

initiatief gebruiken, de vrije wil waarmee wij zijn begiftigd. We moeten alle vermogens en bekwaamheden die wij bezitten aanwenden om het gewenste resultaat teweeg te brengen. Dit kan het vertalen van het Boek van Mormon zijn, maar ook het kiezen van een vrouw, of een dienstbetrekking; het kan gaan om duizenden belangrijke zaken die zich in ons leven voordoen.

Sprekende tot Oliver Cowdery, vervolgde de Here dan:

„. . . Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen dat het juist is.

„Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar gij zult een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten; daarom kunt gij hetgeen heilig is niet schrijven, tenzij het u van Mij wordt gegeven.” (LV 9:8-9.)

Hoe kies je bijvoorbeeld een vrouw? Aan de Brigham Young Universiteit en elders heb ik heel wat jongelui horen zeggen: „Daar moet je een zekere inspiratie bij voelen. Je moet de een of andere openbaring krijgen. Je moet vasten en bidden om de Heer te bewegen je te laten weten met wie je trouwen moet.” Nu, misschien kijkt u er wel even van op, maar wat mij betreft, heb ik de Heer nooit van mijn leven gevraagd met wie ik trouwen moest. Het kwam gewoon niet bij mij op Hem daarom te bidden. Ik ging er zelf op uit en vond het meisje van

Waarom de zee zout is

- (Een volksverhaaltje opnieuw verteld)

Door Solveig Paulson Russel / Geïllustreerd door Sherry Thompson

Er waren eens twee broers, Hasty en Swigley. Zij woonden aan zee. Hasty was een aardige jongen, maar erg arm. Swigley was humeurig, vrekkig, maar erg rijk.

Eens op een feestdag had Hasty niets te eten en ging naar zijn broer. „Geef mij alsjeblieft wat eten voor mijn vrouw en mij, broer Swigley,” smeekte hij. „Jij hebt toch genoeg. Met de oogst zal ik je graag terugbetalen door voor je te werken.”

Swigley wilde Hasty eigenlijk liever helemaal niets geven, maar omdat hij bang was dat de burenen hem zouden verachten als hij dat deed gaf hij Hasty een stuk ham. „Neem dit en scheer je weg. Met het oogsten verwacht ik een dag lang goede arbeid van jou om deze ham te vergoeden,” zei hij kwaadaardig.

Hasty nam de ham in ontvangst en ving de terugweg aan. Omdat hij snel weer thuis wilde zijn, nam hij een kortere weg door het bos. Al voortsnellend bemerkte hij opeens dat het woud hem niet langer bekend voorkwam. Tenslotte zag hij in dat hij verdwaald was. Terwijl hij stond te overdenken wat te doen, hoorde hij in de verte het geluid van de bijl van een houthakker. Hij ging op het geluid van de slagen af en zag al snel een groot huis. Voor het huis stond een oude man hout te hakken. „Kunt u mij misschien . . .” begon hij, maar voordat hij zijn vraag af kon maken vloog de bijl uit de hand van de oude man, en zou hij zich ernstig verwond hebben, ware het niet dat Hasty snel toesprong en de bijl tegen de grond sloeg.

„Jij bent een goed mens,” zei de oude houthakker. Ik zou me zonder jou lelijk hebben verwond. Ga nu het huis binnen. Zij die zich daar bevinden zullen je ham willen hebben. Zorg ervoor dat je slechts de oude molen die achter de deur staat in ruil ervoor aanneemt. Alléén de oude molen, verder niets. Kom daarna bij mij terug, en ik zal je leren hoe je hem moet gebruiken. Deze molen kan alles malen.”

Hasty vond het vreemd maar deed zoals de oude man hem opgedragen had. In het huis vond hij enkele dwergen. Toen zij de ham roken begonnen zij luid te schreeuwen en vroegen Hasty wat zij hem er in ruil voor konden geven.

Hasty zei: „Ik aanvaard niets dan de oude molen achter de deur.” Zij boden hem verschillende andere dingen in ruil aan, maar Hasty weigerde. Tenslotte stemden de dwergen ermee in om de molen tegen de ham te ruilen.

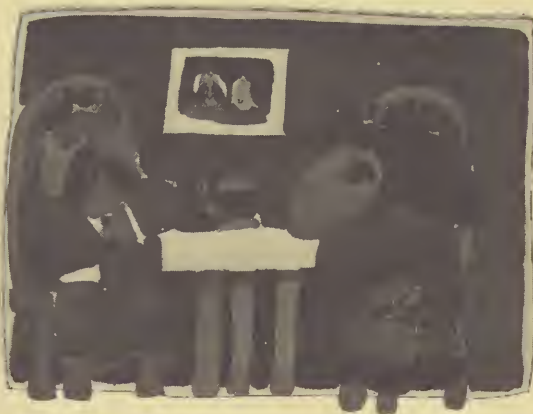
De oude houthakker glimlachte toen hij Hasty met de molen onder zijn arm naar buiten zag komen. Snel vertelde hij hem hoe hij de

molen moest laten malen en op welke wijze hij hem kon stoppen. Hasty bedankte de oude man en snel daarna bevond hij zich op de juiste weg naar huis.

Thuisgekomen zette hij de molen midden op de tafel. „Maal ons een goede maaltijd,” zei hij. Tot grote vreugde van zijn vrouw begon de molen te draaien, en daar kwam het beste diner tevoorschijn dat zij en Hasty ooit gegeten hadden.

Hierna liet Hasty de molen vele goede dingen malen - voedsel, kleding, zilver, goud en alles wat hij en zijn vrouw nodig hadden. Zij nodigden al hun vrienden en burens uit om in het hun zo gunstig gezinde lot te delen. Ook Swigley werd uitgenodigd, maar toen die al die rijkdom van zijn broer zag werd hij jaloers en boos. „Waar haal jij zoveel rijkdom vandaan?” vroeg hij op een gebiedende toon. Toen Hasty hem over de molen vertelde, stond bij Swigley het besluit vast dat hij die molen moest hebben. Hij smeekte net zolang tot Hasty er tenslotte in toestemde hem de molen te geven. Voordat hij de molen echter afstond, lieten Hasty en zijn vrouw

deze net zoveel goede dingen malen als zij voor enkele jaren nodig zouden hebben. Daarna bracht hij de molen naar zijn broer.

Swigley kon bijna niet wachten om met zijn nieuwverworven rijkdom alleen te zijn. Hij verlangde er zó naar de molen te kunnen gebruiken dat hij niet luisterde toen Hasty hem vertelde hoe hij de molen moest laten stoppen. Zodra hij alleen was met de molen beval Swigley: „Molen, maal pap! Ik heb trek in echte lekkere pap.”

De molen begon onmiddellijk te malen. Eerst maalde hij een komvol, daarna een panvol, een tafelvol en al gauw stond de kamer halfvol pap. De pap stroomde al door de deur naar buiten, de tuin in. „Stop! Stop! Stop!” schreeuwde Swigley. Maar de molen ging door en bleef golven pap de kamer instuwen.

Tenslotte besloot Swigley om naar zijn broer te gaan. Hij glibberde door de pap heen tot hij buiten was en rende naar Hasty's huis. „Neem de molen terug,” hilde hij. „Haal hem vlug! Als hij nog meer pap maalt, zullen we er weldra door verstikt worden! Neem hem terug!

Ik zal je alles geven wat je wilt, als je hem maar terugneemt!”

Hasty haalde de molen op, liet hem stoppen met het malen van pap op de wijze die de oude houthakker hem geleerd had. Hierna bleef hij de molen lange tijd gebruiken om de dingen te verkrijgen die hij en zijn vrouw graag wilden hebben.

Hij werd snel een rijk man, en woonde in een huis aan de kust dat schitterde van pracht en praal.

Velen die voorbij zeilden wierpen hun anker uit om de wonderbaarlijke molen van dichtbij te kunnen zien. Op zekere dag kwam er een schipper langs die vroeg: „Kan die molen zout malen? Ik moet een vreselijk eind varen om mijn schip te kunnen vullen met een lading zout. Ik zou graag een molen willen hebben die zout kan malen.”

„Natuurlijk kan mijn molen zout malen,” antwoordde Hasty.

„Ik zal je er duizend goudstukken voor geven,” bood de schipper aan. „Nee,” zei Hasty, „Ik wil niet scheiden van mijn wonderbaarlijke molen.” Maar de schipper bleef smeken tot Hasty tenslotte besloot om hem dan maar te verkopen. De man ging er als een haas met de molen vandoor, begaf zich aan boord van zijn schip, en voer uit naar diepere wateren.

Daar gooide hij zijn anker uit, zette de molen neer en gebod deze: „Maal zout! Maal zout, en snel een beetje!”

De molen begon onmiddellijk zout te malen. En net zoals het het geval was geweest met Swigley en de pap, stopte hij niet. De ruimen van het schip waren al snel gevuld. Zout vulde elke spleet. De schipper schreeuwde, smeekte, tierde en huilde zelfs, om de molen te doen stoppen. Maar het zout bleef de molen uitstromen, stapelde zich hoger en hoger op op het dek, en de boot kwam steeds dieper te liggen.

Uiteindelijk zonk de boot en gleed af naar de bodem van de oceaan. En daar ligt hij nu nog, en nog steeds maalt de molen zout de zee in.

Kleurplaatjes voor het flanelbord

HIJ IS OPGESTAAN

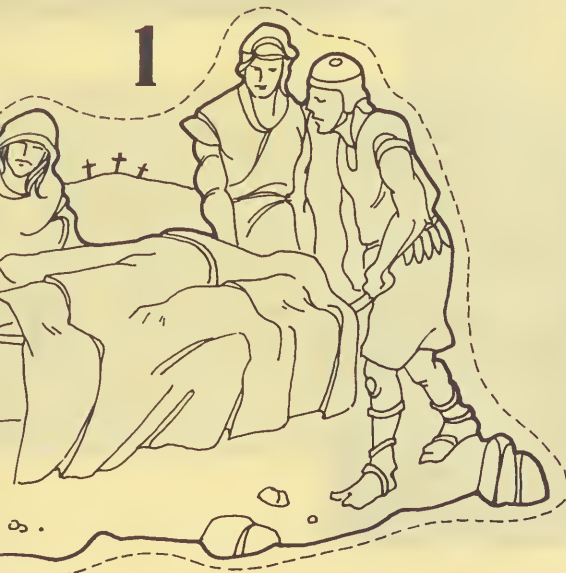
1 Het lichaam wordt naar het graf gedragen

2 Het graf

3 Een wachter

4 De steen die van de ingang weggerold was

5 De Heer, die na zijn opstanding aan Maria verscheen

De bevestiging van Paul

Foto's van Eldon Linschoten

1 Paul en zijn familie betreden het kerkgebouw waar hij tot lid van de kerk bevestigd zal worden.

2 Samen met zijn familie en vriendjes zit Paul in de kapel.

Nadat de baby's gezegend zijn zullen de bevestigingen plaats hebben.

3

Als Pauls naam wordt afgelezen gaat hij met zijn vader naar voren en neemt plaats op een stoel. Pauls vader en enige andere broeders nemen plaats rond de stoel.

4

Zij leggen hun handen op Pauls hoofd terwijl zijn vader die het Melchizedeks priesterschap draagt hem bij de naam noemende, hem tot lid van de kerk bevestigt, hem de gave van de Heilige Geest verleent en hem tenslotte een zegen geeft.

5

6

Na het gebed geven de mannen die in een kring om hem stonden Paul een hand en feliciteren hem.

Een kleine zendeling

Door Peggy Mills

Correspondente van *Church News*

Janet Fussell was nog maar vijf jaar oud toen zij voor de eerste keer opstond om haar getuigenis te geven aan de leden van de gemeente Douglas, Georgia.

Zij hield zielsveel van het evangelie en haar pogingen om op zo jonge leeftijd al zendingswerk te verrichten hadden de doop van een 74-jarige man tot gevolg.

Janet, dochter van broeder en zuster Fussell, woonde sinds haar geboorte al in dezelfde straat als haar oudoom, William Bordeaux. Janet is dol op „oom William”. Tijdens haar regelmatige bezoeken, praatte zij veel over de kerk en stelde hem vragen over zijn geloof. Daarna vertelde zij hem dan altijd over het evangelie waarvan zij wist dat het waar was.

Door haar voorbeeld en de liefde die zij toonde, raakte „oom William” geïnteresseerd in de kerk. Toen Janet 7 jaar werd begon ze zich zorgen te maken over haar oudoom.

Zij had het idee dat hij gedoopt moest worden, dus nam ze zelf het heft in handen en vroeg de zendelingen langs te komen bij haar oom.

De man had bijna zijn gehele leven al pijp gerookt, maar onder de bemoeidingen van Janet en de zendelingen gaf hij zijn pijp op en begon de discussies van de zendelingen te volgen.

Hij was in 1900 geboren, nooit lid geworden van een kerk, en nimmer getrouwd. Enkele jaren geleden had hij door een ongeluk zijn rechterbeen verloren. Desondanks was hij erin geslaagd als boer zijn kost te verdienen, tot hij de pensioengerechtigde leeftijd bereikte.

Kort voor Janets achtste verjaardag aanvaardde haar oom de uitnodiging zich te laten dopen, en er werd een datum vastgesteld. Janet, de „kleine zendeling”, was erg trots op hetgeen zij had gedaan om deze zeer speciale en uitverkoren bekeerling tot de kerk te brengen.

mijn keuze. Ze stond me wel aan; ik bekeek de zaak eens goed en nadat ik alles zorgvuldig had overwogen, kwam het mij voor de volle 100 procent voor alsof het zo wezen moest. Als ik nu alles precies zo had gedaan als het hoort, had ik eerst wat overleg met de Here gepleegd, hetgeen ik dus niet heb gedaan. Alles waarom ik wel heb gebeden, was dat de Heer mij wat leiding zou geven in verband met mijn reeds genomen besluit. Helemaal volmaakt zou het zijn geweest als ik bij Hem te rade was gegaan om die beslissing op haar juistheid te toetsen, en als ik een geestelijke bevestiging had weten te verkrijgen dat de conclusie, waartoe ik eigener beweging en op grond van mijn persoonlijke inzichten en oordeelkundige vermogens was gekomen, inderdaad juist was.

2. Waarom vraagt gij dat aan Mij?

- Ons tweede voorbeeld betreft een man, wiens naam niet in het oude geschiedboek bewaard is gebleven, maar die ons daarin wordt aangeduid als „de broeder van Jared”. Uit andere bronnen zijn wij te weten gekomen dat hij Moriancumer heette. Dit was aanvankelijk de geestelijke leider van het volk der Jaredieten. Toen deze mensen van de toren van Babel weggingen naar het hun beloofde land in Amerika, was hij degenen die met de Heer sprak en van Hem instructies ontving voor de geestelijke leiding die zijn volk nodig had.

Vervolgens vonden er een aantal interessante gebeurtenissen plaats. Toen ze bij de zeekust waren aangekomen en uitzagen over de grote wateren, die ze zouden moeten oversteken, zo vermeldt de geschiedenis, zei de Heer tot hem: „Bouw boten.” Merkwaardigerwijze vertelde de Heer hem echter niet hoe hij die boten moest bouwen. De broeder van Jared had dit immers al eens eerder gedaan, dus hij had geen aanwijzingen meer nodig; hij hoefde niet door openbaring te worden geleid en bouwde die boten. Ditmaal zouden zij er echter onder bijzondere en moeilijke omstandigheden

mee moeten varen; hij had dan ook iets meer nodig dan wat er nu in die boten aanwezig was: Hij moest wat meer lucht hebben. Dit was een technische moeilijkheid die zijn verstand te boven ging. Hij legde zijn probleem dan ook aan de Heer voor, en omdat hij volstrekt niet bij machte was dit zelf op te lossen, deed de Heer het voor hem en Hij zei: „Doe het maar zus en zo, dan krijgt u lucht.”

De broeder van Jared, die vrijmoedig begon te worden omdat hij met de Heer kon spreken, omdat hij zich met Hem in verbinding wist te stellen en steeds antwoord kreeg, stelde toen echter nog een vraag: Hij vroeg om oplossing van een probleem dat hij ook wel alleen had kunnen uitzoeken en dat hij niet met de Heer had hoeven opnemen. Hij vroeg: „Wat moeten we doen om licht in onze vaartuigen te krijgen?”

Hierover praatte de Heer nog een poosje met hem door, en toen zei Hij: „Wat wilt gij, dat Ik zal doen, opdat gij licht in uw vaartuigen zult hebben?” (Ether 2:23.) Waar dit op neer komt is: „Waarom vraagt gij dat aan Mij? Dit is nu iets wat gij zelf had moeten oplossen.” Nog wat verder pratend, herhaalde Hij in wezen die vraag: „Wat wilt gij daarom, dat Ik voor u zal bereiden, opdat gij licht moogt hebben, wanneer gij in de diepten der zee zijt verzwolgen?” (Ether 2:25.) Met andere woorden: „Moriancumer, de oplossing van dit vraagstuk laat ik aan u over. Waarom valt gij Mij ermee lastig? Ik heb u een eigen initiatief gegeven; gij zijt een vrij mens, begaafd en bekwaam genoeg. Ga heen en zoek het zelf uit.”

Nu wist de broeder van Jared wel wat hem te doen stond. De geschiedenis vermeldt: „(Hij) ging op naar de berg, die zij de berg Shelem noemden . . . en hij smolt uit een rots zestien kleine stenen, die wit en helder waren, ja, als doorschijnend glas.” (Ether 3:1.)

Daarop nam de broeder van Jared die zestien kleine stenen van een soort kristal (hij kon ze allemaal in zijn handen

houden), „en hij droeg ze in zijn handen naar de top van de berg” (Ether 3:1), waarna hij iets tot de Heer zei in de geest van: „Nu hoop ik maar dat u het volgende zult doen.” Je kunt de Heer immers niet voorschrijven wat Hij moet doen, maar je krijgt een ingeving, gebruik je eigen verstand, en vervolgens bespreek je de zaak nog eens met Hem. Daarop zei Moriancumer dus tot de Heer: „Raak deze stenen met Uw vinger aan, o Here, en bereid ze, zodat ze in duisternis mogen schijnen; en ze zullen ons licht geven in de vaartuigen, die wij hebben gereedgemaakt, zodat wij licht mogen hebben, terwijl wij de zee zullen oversteken.” (Ether 3:4.)

Toen deed de Heer wat de broeder van Jared Hem had gevraagd, en bij die gelegenheid zag hij de vinger van de Heer. Daar hij nu was waar hij wezen moest, namelijk in harmonie met zijn Schepper, ontving hij openbaringen, die alles te boven gingen wat tot dusverre aan een profeet was geopenbaard. De Heer openbaarde hem meer omtrent zijn wezen en gedaante dan Hij ooit tevoren aan iemand had vertoond. Dit alles geschiede doordat hij alles had gedaan wat in zijn eigen vermogen lag, en vervolgens bij de Heer te rade was gegaan. Er bestaat een prachtig evenwicht tussen ons eigen menselijke initiatief, waartoe de vrije wil ons in staat stelt, en de goddelijke inspiratie, die wij van omhoog kunnen ontvangen. Er wordt van ons verwacht dat wij eerst alles doen wat in ons vermogen ligt en daarna pas een antwoord van de Heer verlangen, een bezegeling of bevestiging van het feit dat wij tot de juiste slotsom zijn gekomen. Gelukkig worden ons dan soms bovendien nog meer waarheid en kennis geopenbaard, waar wij zelfs geen vermoeden van hadden.

3. *Zoals zij onderling en bij Mij te rade zullen gaan.*

- Nu volgt ons derde voorbeeld ter illustratie. In de beginperiode van onze kerkgeschiedenis gebood de Heer de

heiligen op een bepaalde plaats in Missouri bijeen te komen. Het bevel „vergadert u” werd uitgevaardigd. Met name werd er gezegd van: „Laat de presidentende bisschop hierheen komen om dit en dat te doen.” Let nu eens op wat er gebeurde. Op een gegeven ogenblik spreekt de Heer als volgt:

„... waar Ik sprak aangaande Mijn dienstknecht Edward Partridge, dit is het land om door hem te worden bewoond, en ook door hen, die hij tot raadgevers heeft aangewezen; en ook het land om te worden bewoond door hem, die Ik heb aangewezen om Mijn voorraadschuur te verzorgen;

„Laten zij daarom hun gezin naar dit land brengen,” (en nu komt het): „zoals zij onderling en bij Mij te rade zullen gaan.” (LV 58:24-25.)

Zoals u ziet, gebood de Heer Zion: „Vergadert u!” De nadere bijzonderheden en de hiervoor te treffen regelingen, het hoe en wanneer, en de omstandigheden waaronder een en ander plaats moet vinden, dienen echter te worden vastgesteld op eigen initiatief van degenen die geroepen zijn die bijeenvergadering tot stand te brengen, maar dezen moeten wel bij de Heer te rade gaan. Kijk, als u bij de Heer te rade gaat, als u Hem wilt raadplegen, dan bespreekt u iets met Hem. Ik roep mijn kinderen bijvoorbeeld bijeen om samen te beraadslagen over een bepaald probleem. Dan schrijf ik hun niet voor wat er moet gebeuren, maar ik vraag hun: „Wat denken jullie ervan? Wat is jullie oordeel hierover? Wat zouden jullie in deze situatie willen doen? Wat kunnen we het best ondernemen?” Dan vertellen zij mij wat zij ervan vinden, en als ikzelf toevallig iets verstandigs over de zaak in kwestie weet te zeggen of mij er een mening over heb gevormd, breng ik mijn inzichten onder woorden. De Heer bezit alle wijsheid, kennis en macht; Hij kan ons op volmaakte wijze regeren, besturen en leiding geven. Hij laat ons weliswaar zelf uitmaken wat wij moeten

*„Ik heb u een eigen initiatief
gegeven; gij zijt een vrij mens,
begaafd en bekwaam genoeg.
Ga heen en zoek het zelf uit.”*

doen, maar verwacht ook dat wij bij Hem te rade gaan met onze problemen. Welnu, nadat de Heer dit de presiderende bisschop van de kerk dus duidelijk had gemaakt, leerde Hij hun het beginsel, waardoor zij zich in die situatie moesten laten leiden, en waarvan onder alle omstandigheden moet worden uitgegaan.

Hij zei namelijk:

„Want ziet, het is niet goed, dat Ik in alles moet gebieden; want hij, die in alles wordt gedwongen, is een trage en geen verstandige diens knecht; daarom ontvangt hij geen beloning.

„Voorwaar zeg Ik: De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen.

„Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen.

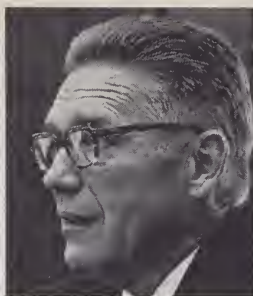
„Maar hij, die niets doet, voordat het hem wordt geboden, en een gebod met een twijfelend hart ontvangt, en het traag nakomt, wordt verdoemd.” (LV 58:26-29.)

Aan de profeet Joseph Smith werd eens gevraagd: „Hoe kunt u zo'n groot en onderling verschillend volk besturen als de heiligen der laatste dagen?” Daarop antwoordde hij: „Ik leer ze goede beginselen, dan besturen zij zichzelf.”

Kijk, dat is de orde des hemels. Zo werkt nu de Almachtige. Zo behoort ook zijn

kerk te functioneren. Wij worden geacht ons goede beginselen eigen te maken, aan de hand waarvan wij onszelf kunnen besturen. Wij nemen onze beslissingen naar eigen verkiezing, waarna wij de kwestie aan de Here voorleggen, die er zijn zegel aan moet hechten ter bekrachtiging van de juistheid van ons besluit.

Raadpleeg de Here in alles wat gij doet
- Tot zover onze analyse van drie voorbeelden, aan de hand waarvan wij hebben nagegaan wat de Heer van ons verwacht. Laten wij nu tot besluit overgaan tot behandeling van de geopenbaarde gevolgtrekking waartoe dit alles ons leidt. Er was eens een man, die Alma heette, een groot en machtig profeet. Deze had een zoon, wiens naam Helaman was, en die een heilig en rechtshapen man was, in navolging van het hem door zijn vader gestelde voorbeeld. Tot deze Helaman heeft Alma eens gezegd: „O, gedenk, mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden. Ja, en roep tot God voor al uw benodigdheden.” (Alma 37:35-36.) Bent u van mening dat als u de raad krijgt voor al uw benodigdheden, zowel in stoffelijk als in geestelijk opzicht, tot de Heer te bidden, u dan niets anders hoeft te doen? In het „Onze Vader” komt de bede voor: „Geef ons heden ons dagelijks brood.” Gaat u daarom ergens buiten in de woestijn zitten, of op de top van een berg, om dus met alle ijver die u op kunt brengen „geef ons heden ons dagelijks brood” te bidden, of gaat u er

op uit om akkers te bebouwen en kud-
den vee te fokken, en voorts alles te doen
wat u in de gegeven omstandigheden
mogelijk is om het verlangde resultaat te
bereiken?

Alma vervolgt: „Ja, laten al uw werken
tot de Here zijn; en waar gij ook gaat,
laat het in de Here zijn; ja, laten uw
gedachten tot de Here zijn gericht; ja,
laat de toegenegenheid van uw hart voor
eeuwig aan de Here zijn gewijd.” (Zie
Alma 37:36.) En let wel: „Raadpleeg de
Here in alles wat gij doet, en Hij zal u ten
goede leiden.” (Alma 37:37.)

Waar wrong bij Oliver Cowdery de
schoen? „Gij hebt verondersteld, dat Ik
het u zou geven, als gij u er niet verder
over zoudt bekommeren, dan alleen Mij
te bidden. Doch zie, Ik zeg u, dat gij het
in uw gedachten moet uitvorsen . . .”
(LV 9:7-8.)

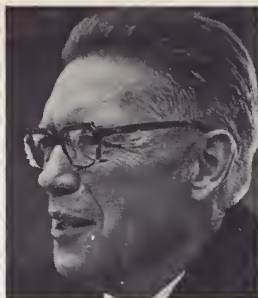
En u, wilt u graag trouwen? Koestert u
nog andere rechtmatige en gepaste ver-
langens? Ga er dan zelf iets aan doen,
maak gebruik van de u door God ge-
geven vrijheid van handelen, met volle
inzet van al uw gaven en talenten. Span
al uw krachten in, concentreer uw ver-
standelijke vermogens op het vraagstuk
dat u zorgen baart. Neem op eigen
initiatief een besluit ter oplossing van de
problemen waarvoor u staat. Om u er
van te overtuigen dat u zich niet vergist
in de manier waarop u eruit denkt te
kunnen komen, vraagt u dan de Heer
om raad. Overleg de zaak met Hem en
zeg tot Hem: „Ik had gedacht het zó te
doen; wat is uw mening hierover?” Als u

daarna die aangename, rustige zeker-
heid in uw binnenste voelt opkomen, die
alleen de Heilige Geest kan geven, dan
weet u dat u het juiste besluit genomen
hebt. Is er echter onrust en onzekerheid
in uw hart, bekijk de zaak dan liever
opnieuw en herzie uw beslissing, want in
dat geval kan de Heer zijn zegel er niet
aan hechten ter bekrachtiging van uw
voornemens, het teken waarop u recht
hebt als lid van de kerk, dat de gave des
Heiligen Geestes heeft ontvangen. „. . .
Ja, wanneer gij u des nachts nederlegt,
leg u dan neder in des Heren hoede,
opdat Hij in uw slaap over u moge
waken; en wanneer gij des morgens
opstaat, laat uw hart dan vol dankbaar-
heid tot God zijn; en indien gij deze
dingen doet, zult gij ten laatste dage
worden verheven.” (Alma 37:37.)

Als u een goed gebruik leert maken van
de vrije wil die u door God is verleend,
als u zelfstandig tot beslissingen pro-
beert te komen en goede, heilzame be-
sluiten neemt, waarna u bij de Heer te
rade gaat om zijn goedkeuring te vragen,
dan hebt u niet alleen openbaring ont-
vangen, maar zult u tevens de rijke
beloning van het eeuwige leven verwer-
ven en „ten laatste dage worden verhe-
ven.” Wij zijn bij lange na niet allemaal
eender; deze heeft het ene talent, en gene
bezit weer andere capaciteiten, maar als
wij onze gaven goed gebruiken, komt
het met ons, hoe dan ook, uiteindelijk
wel in orde.

Eens was ik op een maandag, waarop wij
in Amerika een van onze nationale feest-

„Wij hebben de geest
van openbaring.”

dagen vierden, nl. de verjaardag van Washington, bij mijn moeder thuis in de achtertuin houtblokken aan het zagen. Moeder kwam naar buiten om te zien hoe ik dat deed en mij een paar aanwijzingen te geven; ze was niet bijster tevreden over mijn werk. Ze vond dat ik het anders moest aanpakken. Toen ze even later weer naar binnen ging, kwam mijn jongere broer ook thuis, en moeder zei tegen hem: „Ga jij maar liever eens achter het huis kijken of Bruce zijn werk goed doet en hem een handje helpen, want Bruce is nu eenmaal niet erg snugger.” Inderdaad, dat ben ik ook niet, maar toch begin ik maar op het niveau waar ik op dat moment op sta, en van daaruit probeer ik verder te komen. Zo ben ik begonnen mijn beperkte talenten te gebruiken, ik ben de beginselen der eeuwige waarheid gaan toepassen op mijn eigen leven. Intussen heb ik de Heer geraadpleegd en ik overleg steeds alles met Hem. Waar ik mij ook bevind, hoever ik op het ogenblik ben, het evangelie voert mij voorwaarts en opwaarts, het brengt mij vooruit en hoger op, zodat mij in dit leven voortdurend zegeningen toevloeien totdak ik straks in het leven hiernamaals, voor eeuwig met eer, heerlijkheid en waardigheid zal worden bekleed.

Wij hebben de geest van openbaring

Ik meen er nu wel genoeg over te hebben gezegd; de beginselen staan ons thans duidelijk voor ogen. Toch wil ik er nog één ding aan toevoegen, iets in de trant van mijn vriend Alma, die zijn predika-

ties placht te besluiten met de woorden: „En dit is niet alles. Denkt gij niet, dat ik zelf van deze dingen af weet?” (Alma 5:45.) Dat wil zeggen, hij had hun een aantal voorbeelden ter nadere bestudering gegeven, hij had hun openbaringen voorgehouden en hun uitgelegd waar het eigenlijk om ging. Daarna gaf hij hun dan zijn persoonlijk getuigenis. In onze kerk behoren wij hetzelfde te doen. Ook wij dienen te leren hoe wij het evangelie moeten onderwijzen door de kracht van de Heilige Geest. Dan zullen wij, na een bepaald aspect van het evangelie te hebben uiteengezet, zelf ook weten dat hetgeen wij over het behandelde onderwerp hebben gezegd, inderdaad juist is. Dan kunnen wij er ons eigen getuigenis aan toevoegen, niet alleen omtrent de waarheid en de goddelijke aard van deze dingen, maar ook de juistheid bevestigen van de door ons verkondigde leer en eeuwige waarheden. Dit alles wordt daardoor een toelichting op de zin, de stem en de wil des Heren. (Zie LV 68:4.) Het wonderheerlijke van de leerstellingen van deze kerk is dat ze volstrekt waar zijn. Er bestaat in deze wereld niets, geen enkele waarheid valt er te bedenken, die te vergelijken is met de waarheid van het werk waarbij wij betrokken zijn, en waarin de invloed des Heren duidelijk waarneembaar is. Het is inderdaad een feit dat wij letterlijk de gave en de kracht des Heiligen Geestes bezitten, de geest van openbaring, getuigenis en profetie. Waar deze dingen

(Vervolg op blz. 36.)

Mormoons dagboek

De vierde doop

Door Virginia A. Travalini

Tot mijn tweede levensjaar heb ik, samen met mijn Joodse moeder, mijn rooms-katholieke Italiaanse vader en mijn zusje bij de ouders van mijn vader ingewoond. Na de geboorte van mijn zusje stond mijn oma erop dat wij beiden door het doopsel in de rooms-katholieke kerk zouden worden opgenomen. Om des lieven vredes wil hebben mijn ouders daar toen maar in toegestemd. Zo werd ik op de leeftijd van dertien maanden voor de eerste maal gedoopt. In mijn kinderjaren woonden wij in Boston, in de buurt van Fenway Park. De weekends bracht ik met mijn zusje Nancy altijd beurtelings door bij onze Italiaanse en onze Joodse grootouders, die in de buitenwijken van die stad woonden.

Als wij bij Nana waren (mijn grootmoeder van vaderszijde), woonden we met haar in de katholieke kerk altijd de mis bij. We vierden er ook het Kerst- en het Paasfeest.

Op de andere weekeinden, als wij bij *Bobeh* en *Tseydeh* logeerden (de Jiddische benamingen voor oma en opa), vierden we daar 's zaterdags de sabbat. Op joodse feestdagen gingen wij met ze mee naar de tempel. Ook vierden we bijvoorbeeld het Pascha- en het Hannoekafeest.

Al spraken onze grootouders alle vier

maar heel weinig Engels, toch hebben ze hun traditionele geloofsopvattingen zo goed mogelijk aan ons doorgegeven. Die godsdienstlessen waren weliswaar interessant, maar toch onbevredigend, daar ze geen van alle antwoord konden geven op mijn geloofsvragen,

Dit duurde tot mijn dertiende jaar, toen mijn vader vrijmetselaar werd. Op aanraden van een van zijn vrienden besloot hij vervolgens ons in de episcopale kerk te laten dopen. Toen ik door die tweede doop dus episcopale geworden was, bezocht ik geregeld protestantse kerkdiensten.

Bovendien werd ik een actief lid van hun jeugdorganisaties. Ook in dit nieuwe kerkelijke milieu stelde ik vele vragen, waarop ik echter slechts weinig antwoorden ontving. Zo bleef ik als opgroeiende tiener innerlijk nog onbevredigd. De weekends bleef ik intussen bij mijn wederzijdse grootouders doorbrengen.

Toen ik zestien was, besloot ik het verder in het geloof van mijn Italiaanse grootouders te zoeken. Ik ging dus weer naar Nana's kerk, en na een tijdlang de catechismuslessen te hebben gevolgd, liet ik mij opnieuw katholiek dopen; dat was dus mijn derde doop! Trouw bezocht ik de katholieke kerk, waarin ik later ook getrouwd ben. Toen onze kinderen werden geboren, deed ik mijn best hen in het rooms-katholieke geloof op te voeden.

Ondanks mijn pogingen een voorbeeldige echtgenote te zijn, was mijn huwelijk niet geslaagd; er ontstonden ernstige moeilijkheden tussen ons. Toen het ten slotte tot een echtscheiding dreigde te

komen, zocht ik geestelijke bijstand bij mijn kerkelijke leiders. Dat leidde ook niet tot het gewenste resultaat; niemand kon me blijkbaar helpen. Toch kon ik ook niet geloven dat God mij in de steek zou laten. Zo vocht ik voor mijn levensgeluk en dat van mijn kinderen.

Wij waren destijds woonachtig in Georgetown (Massachusetts), zo'n 20 km ten noordwesten van Boston. Toen kwam het gezin DeVilbiss uit Brigham City in Utah naast ons wonen. Ik hielp ze bij de verhuizing en verwelkomde hen door hun een lunch aan te bieden. Toen ze zeiden dat ze de door mij aangeboden dranken niet gebruikten, vroeg ik ze waarom niet. Ze antwoordden daarop dat ze mormonen waren. „Nee, maar!” zei ik, „wat is dat nu weer?” Ik had tot dusverre nog nooit van mormonen of heiligen der laatste dagen gehoord, en ik wist niets van Joseph Smith. Ik had wel eens over Salt Lake City gehoord en wist dat die stad het middelpunt van een godsdienstig genootschap was, maar niet wat voor mensen daartoe behoorden, of wat dat voor een kerk was. Ik had mij er voorheen dan ook nooit voor geïnteresseerd.

LeOnna en Lee DeVilbiss bleken beste mensen te zijn. Ze beleefden hun geloof, hun woning was een oase van rust, waar liefde en vrede heersten. Ze namen me liefdevol op en hadden begrip voor mij. Bereidwillig beantwoordden ze al mijn vragen. Als ze het antwoord niet wisten, zochten ze het voor mij op in boeken, tijdschriften enz. Dit duurde vijf jaar.

Tijdens mijn echtscheidingsprocedure toonden ze veel meer begrip voor mij dan een van mijn eigen familieleden. Ze stelden vertrouwen in mij, en konden begrip voor mijn gevoelens opbrengen, in tegenstelling tot mijn familieleden en veel van mijn andere vrienden. Zij betekenden een geweldige steun voor mij. Ik was altijd welkom in hun huis, en het was duidelijk dat daar liefde heerste. Toen ik mij dit eens in een gesprek met LeOnna liet ontvallen, door te zeggen:

„Daar ontbreekt het mij nu aan!” gaf zij ten antwoord: „Dat heb ik alleen aan mijn kerk te danken.” Ergens had ik het gevoel dat ze gelijk had, maar we spraken er verder niet meer over. Mijn burens stonden altijd klaar om mijn vragen op godsdienstig gebied te beantwoorden, maar ze drongen me nooit iets op.

Toen ik weer eens een prettige avond bij hen had doorgebracht, kwam ik thuis, bracht de kinderen naar bed en legde mijzelf ook ter ruste. Toen ik sliep, kreeg ik een droom, die de sterke indruk bij mij achterliet dat ik geluk zou kunnen vinden in de kerk, waartoe ook de familie DeVilbiss behoorde. Ik werd wakker en dacht nog wat over die droom na. Toen ik opnieuw was ingeslapen, kreeg ik weer diezelfde gewaarwording, maar ditmaal kwam ik nog dieper onder de indruk dat het inderdaad zo moest zijn. Weer ontwaakte ik. Het was zeven uur in de ochtend. Onder vreugdetranen heb ik meteen LeOnna opgebeld. Samen met Lee kwam ze mij diezelfde morgen ophalen, en wij gingen gedrieën naar de ringconferentie in New Hampshire.

Onderweg stelde ik hun alle vragen die ik maar bedenken kon en ze gaven mij overal antwoord op; prachtige, boeiende antwoorden. Toen ik echter vroeg of Lee mij godsdienstonderwijs wilde geven, zei hij dat het beter was als ik daarvoor naar de zendelingen in Cambridge ging.

„Maar die ken ik niet,” wierp ik tegen, maar Lee zei dat ik hiervoor toch de aangewezen weg moest bewandelen. We gingen dus naar de avondmaalsvergadering in Cambridge, en na afloop daarvan klopte ik aan bij het zendingskantoor. Daar waren drie zendelingen aanwezig, de elders Young, Wilson en Blodgett, allemaal uit Salt Lake City. Toen ik bij ze binnenstapte en zei: „Ik wil graag leren . . .” struikelden ze bijna over elkaar, omdat ze mij alle drie tegelijk wilden helpen. Drie weken later werd ik toen voor de vierde en laatste keer gedoopt; ditmaal gebeurde dit op

de daartoe geëigende wijze, krachtens het gezag van bevoegde priester-schapsdragers!

Ik heb een sterk getuigenis, en ik heb antwoord gekregen op de vragen waar ik al zoveel jaren mee rondliep. Mijn Vader in de hemel heeft mij lief. Ik weet dat ik voor Hem iets beteken. Nog tijdens mijn verblijf in Massachusetts gaf ik de boodschap van het evangelie door aan een fijne man, die zich daarop ook bij de kerk heeft aangesloten. Nu zijn wij voor tijd en alle eeuwigheid in de tempel getrouwd.

De toespraak waarvoor ik de eer niet aan mezelf mocht houden

Door Carma N. Cutler

In een zondagsschoolklas bespraken wij eens hoe Mozes in gebreke zou zijn gebleven de hand des Here te erkennen in de wijze waarop hij de kinderen Israëls water had verschaft. Onze leraar, een voormalig ringpresident, probeerde zijn leerlingen duidelijk te maken dat wij onze leiders wel eens „in verzoeking brengen” door hun overdreven lof toe te zwaaïen voor de door hen verrichte prestaties. Daar keken veel van mijn klasgenoten vreemd van op: Hoe kon iemand daardoor in verzoeking komen. Ik begreep dat echter wel, waarom ik hun vertelde wat ik onlangs had meege-maakt, een belevens die mij nederig had gestemd.

Men had mij gevraagd een toespraak te houden op de standaardavond van de lauwermeisjes in onze ring. Toen ik met biddend hart over de vervulling van die opdracht na begon te denken, voelde ik in de loop van de dag hoe ik verscheide-

ne goede invallen kreeg, die ik als inspiratie kon beschouwen, en die ik vervolgens in de nachtelijke stilte op een rijtje ben gaan zetten. Toen ik mijn toespraak al kant en klaar meende te hebben en over alle gegevens dacht te beschikken die ik nodig had om de mij toegemeten tijd te kunnen vullen, schoot mij opeens een hele massa bijzonderheden betreffende dat onderwerp te binnen, die mij blijkbaar uit andere toespraken en artikelen waren bijgebleven. In stilte zei ik tot de Heer: „Hemelse Vader, nu geloof ik toch dat U mij teveel stof tot spreken hebt gegeven, want ik heb maar dertig minuten tot mijn beschikking.”

Daarop kwam het mij voor alsof iemand heel duidelijk tegen me zei: „Schrijf het allemaal op, lees het dan hardop voor en bepaal de tijdsduur van je toespraak.” „Dat is een goed idee,” vond ik. Zo gezegd, zo gedaan, en tot mijn grote verbazing kwam ik precies met een half uur uit. Ik kon wel een rondedansje van blijdschap maken. Alles was in kunnen en kruiken!

Toch meende ik mij aan de vooravond van de bewuste dag ook geestelijk op het brengen van mijn boodschap te moeten voorbereiden, dus begon ik die avond te vasten. De volgende middag ging ik naar mijn kamer om de toespraak nog eens door te nemen. Tot mijn verwondering kon ik er nu geen touw meer aan vastknopen. Hoe kreeg ik dat alles ooit in mijn hoofd? „Wat moet ik nu beginnen?” vroeg ik in paniek aan de Heer. „Ik vrees dat ik het merendeel hiervan gewoon ga voorlezen, en als ik dat doe, zal iedereen zijn aandacht op mij gevestigd houden, in plaats van op de boodschap die U mij wilt laten overbrengen.” Toen drong zich heel sterk de gedachte aan mij op: „Laat dat verhaal nu maar thuis.” Ik verzette mij tegen die ingeving. „Dat kan ik gewoonweg niet. U weet immers wat voor een miserabel geheugen ik heb?”

Weer kwam die gedachte: „Laat het toch thuis.”

Verschrikt voerde ik aan: „U weet immers nog wel hoe ik destijds als jeugdwerkpresident opstond om een toespraak te houden en geen woord over mijn lippen kon krijgen? Dat was een verschrikkelijke toestand. Laat me dat niet nog eens hoeven meemaken.”

Toch voelde ik mij opnieuw door de Geest gedrongen alles „thuis te laten.” Ik liet me dus vermurwen, maar zei erbij: „Dan moet ik ook volkomen op Uw hulp kunnen rekenen.” Nogmaals kreeg ik van de Geest de rustige verzekering dat ik mijn toespraak thuis moest laten.

Toen ik die avond de deur uitging, had ik alleen een zakdoek bij me. Toen ik een blik op mijn slaapkamerraam wierp, voelde ik de moed letterlijk in mijn schoenen zinken. Toen ik eenmaal in het kerkgebouw zat te wachten tot de vergadering zou beginnen, deed ik nog eens een poging die toespraak in elkaar te zetten. Ik had het gewoon niet meer. Ik raakte in paniek en begon daarna te bidden. Toen voelde ik onmiddellijk de troostrijke geruststelling dat de Heer met mij was.

Toen de tijd daarvoor gekomen was, liep ik volkomen ontspannen op het podium toe en ik hield mijn toespraak, die precies dertig minuten duurde. Ik kon het bijna niet geloven. Dat was een fantastische geestelijke belevenis.

Na afloop van die vergadering kwamen er verschillende mensen naar me toe, die mij enthousiaste complimenten meenden te moeten maken. Met de beste wil van de wereld kon ik daarvoor geen bedankjes uitbrengen. Nadat ik een paar keer verlegen stotterend mijn erkentelijkheid had betuigd, keek ik om me heen hoe ik het vlugst de uitgang zou kunnen bereiken. Ik wilde naar huis. Voor wat hier gebeurd was, mocht ik de eer niet aan mezelf houden, maar dat kon ik hun toch niet uitleggen?

Terugblikkend op dit voorval, kwam de gedachte bij me op dat we tegen iemand wiens woorden diepe indruk op ons

hebben gemaakt misschien het best kunnen zeggen: „Dank u voor die geïnspireerde boodschap,” of: „Ik heb vanavond tijdens uw toespraak de Geest des Heren gevoeld,” want anders brengen wij zo iemand in verzoeking.

Carma N. Cutler, huisvrouw en moeder van zes kinderen, doet momenteel dienst als adviseuse voor de tweedeaarsbijenkorfmeisjes in de 23ste wijk van Boise, van de ring Boise Idaho West.

(Vervolg van blz. 16.)

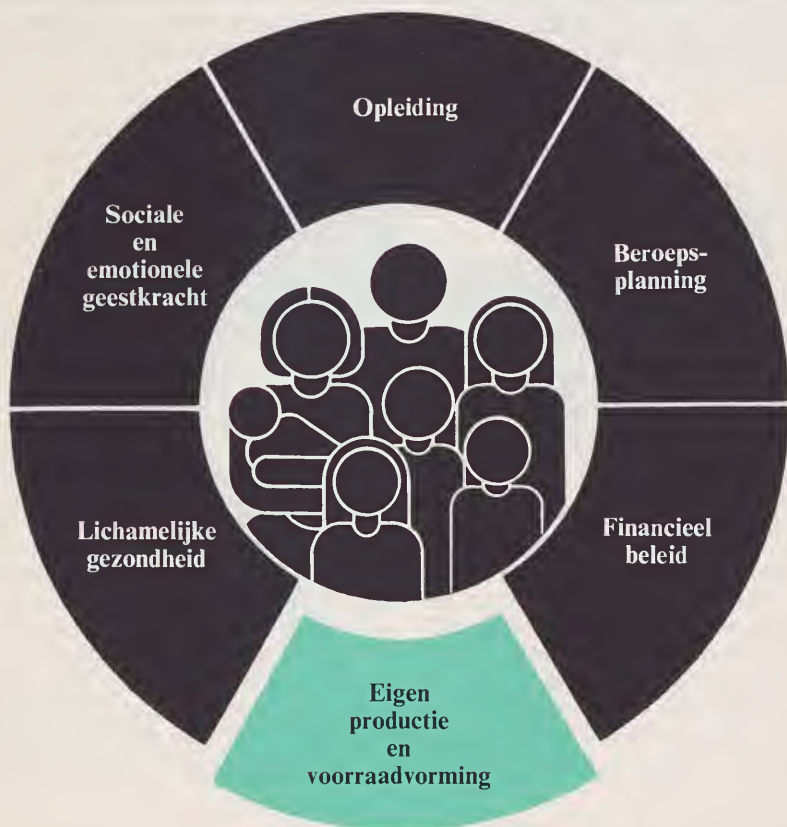
totdat we de grote deuren naar de recreatiezaal moesten openschuiven en inderhaast rijen stoelen opzetten. Vier of vijf gezinnen waar hij huisonderwijs gegeven had woonden de rouwdienst bij. Een van de vaders, die zelf geen lid van de kerk was, stelde mij aan een onthutste buurman voor, die tegen mij zei: „Ik weet niet eens waarom ik hier eigenlijk ben, maar mijn buurman stond erop dat ik zou meegaan. Hij zei dat dit zo'n fijne vent was geweest dat ik maar een dag vrijaf moest nemen om met hem naar die begrafenis te kunnen gaan.” Ik vroeg me in stilte af of er, als mijn tijd was gekomen, ook iemand zou zijn die er bij zijn buurman op aandringen zou met hem mee te gaan. Ik achtte het niet waarschijnlijk. De buurman zei hoofdschuddend: „Dat moet toch heus wel een bijzonder mens zijn geweest!” Daarop zei de man die hem had meegebracht tegen hem: „Kijk, Gerrit, 't was familie. Geen bloedverwant, maar toch een echt, onvervalst lid van ons gezin.”

Earl Stowell, die behalve huisonderwijzer ook redacteur van het wijkblad is, woont in de tweede wijk van Paradise, behorende tot de ring Chico (Californië)

De meest voorkomende vragen over eigen produktie en voorraad- vorming

Wat is de plaats van eigen produktie en voorraadvorming in het kader van ons kerkelijk streven naar individuele paraatheid en paraatheid binnen het gezin?

Evenals bij onze andere grote kerkelijke projecten, is het streven naar verhoogde paraatheid gericht op de mens en het gezin. Hierbij gaan wij uit van de centrale gedachte dat wij altijd zuinig behoren te leven, en dat niet alleen als reactie op de een of andere noodtoestand. Eigen produktie van levensbehoeften is één van de zes hoofdbestanddelen van onze individuele paraatheid en onze paraatheid binnen

het gezin. (Zie het schema) Deze punten zijn:

1. *Opleiding.* Een paraat kerklid kan lezen, schrijven en rekenen; hij bestudeert geregeld de Schriften en andere goede studieboeken. Tevens maakt hij gebruik van de plaatselijke instellingen en faciliteiten om alle leden van zijn gezin zich eveneens in deze vaardigheden te doen bekwamen en hun die gewoonten bij te brengen. Zowel ouders als kinderen dienen zo goed mogelijk te profiteren van openbaar onderwijs en andere studiemogelijkheden.

2. *Beroepsplanning.* Ieder gezinshoofd dient een geschikt beroep of vak te kiezen en de daartoe geëigende opleiding te volgen. Elke jongeman dient de nodige adviezen in te winnen die hem bij de keuze van een maatschappelijke loopbaan ten dienste staan, waardoor hij in het levensonderhoud van zijn gezin zal kunnen voorzien en waaruit hij ook persoonlijke voldoening kan putten.

3. *Financieel beleid.* (*Financieel beleid en het beheren van de middelen waarover men beschikt*) Een paraat kerklid dient een begroting op te stellen en te bepalen hoe hij zijn geld wil besteden; hij behoort zijn tienden en vastengaven te betalen, te zorgen dat hij zich niet in schulden steekt. Hij moet de middelen van bestaan waarover hij beschikt verstandig beheren en beschermen, en voorts in produktieve periodes spaarfondsden vormen voor non-produktieve periodes.

4. *Eigen produktie en voorraadvorming.* Iedere alleenstaande, elk gezin moet zoveel mogelijk levensmiddelen in zijn eigen tuin verbouwen. Kleding en andere huishoudelijke gebruiksartikelen dient men zo mogelijk zelf te vervaardigen bij wijze van huisvlijt. Iedereen, elk gezin, moet leren hoe men levensmiddelen zelf kan conserveren, invriezen of drogen. Waar zulks wettelijk is toegestaan, dient men een voor één jaar toereikende voorraad voedsel, kleding en zo

mogelijk ook brandstoffen, te vormen en op te slaan.

5. *Lichamelijke gezondheid.* Ieder kerklid behoort het woord van wijsheid in acht te nemen en zich te houden aan gezonde beginselen op het gebied van de gezondheidszorg, als verantwoorde voeding, in conditie blijven, gewichtscontrole, inenting, milieu-omstandigheden en hygiëne, kraamverzorging, ongevalspreventie, tandheelkundige en medische hulp. Bovendien behoren alle leden zich behoorlijk te bekwaamen in aan de gezondheidszorg verwante zaken als eerste hulp bij ongelukken, het treffen van veiligheidsmaatregelen, het thuis verplegen van zieken, het kiezen van voedingsmiddelen en de bereiding van maaltijden.

6. *Sociale en emotionele geestkracht.* Iedereen behoort naar het verkrijgen van de nodige geestkracht te streven om de uitdagingen en spanningen van het leven met standvastigheid en zelfvertrouwen tegemoet te kunnen treden. Daartoe moet men God leren liefhebben en door middel van persoonlijke gebeden contact met Hem onderhouden. Bovendien moet men zijn naaste leren liefhebben en dienen, en tenslotte zichzelf leren liefhebben en respecteren, door een rechtschapen leven te leiden en zelfbeheersing aan te kweken. Al onze gezinnen moeten leren inzien dat sociale en emotionele weerstand een zegen is, die voortvloeit uit iemands geestkracht, die toeneemt bij gehoorzaamheid aan de voor het gezin geldende geopenbaarde levensbeginselen.

Als onze vaders en moeders hun kinderen op elk van deze gebieden metterdaad systematisch voegaan en hun paraatheid bevorderen, kan daarvan een geweldige, evenwichtige kracht uitgaan, zowel voor de kerk als geheel als voor elk gezin afzonderlijk. Niet alleen zijn onze gezinnen dan op eventuele noodsituaties voorbereid, maar ze zullen tevens beter in staat zijn de hun ten dienste staande middelen zuinig en verstandig te behe-

ren, moeilijkheden te voorkomen en het dagelijks leven zo leefbaar mogelijk te maken.

In het totaal van onze kerkelijke welzijnszorg is deze individuele paraatheid en paraatheid binnen het gezin de sleutel tot het verkrijgen van meer zelfvertrouwen en saamhorigheidsgevoel in onze gezinnen.

In hoeverre zou de kerk in staat zijn haar leden te steunen ingeval van omvangrijke rampen, of ineenstorting van economische aard? Zou iedereen geholpen worden met hetgeen door de bisschoppen uit hun voorraden kan worden verstrekt?

De door de bisschoppen beheerde voorraden zijn altijd alleen berekend geweest op voorziening in de gewone, dagelijkse levensbehoeften van de „armen, behoeftigen en noodlijdenden” onder ons. In deze magazijnen is dan ook slechts een jaarlijkse voorraad hulpgoederen opgeslagen, die beantwoordt aan de behoeften van de leden op het huidige niveau. Het is dus niet mogelijk een reservevoorraad aan te houden, die in de behoeften van alle bij de kerk aangesloten gezinnen kan voorzien.

In geval van *plaatselijk* optredende noodsituaties, zoals bijvoorbeeld de ramp, die zich indertijd in Idaho heeft voorgedaan bij de doorbraak van de Teton-stuwdam, kan de productie- en distributieafdeling van de kerk een beroep doen op kerkelijke hulpmiddelen, waaronder ook de voorraden van de bisschoppen. Dan worden er hulpgoederen gezonden aan de in nood verkeren-

den. Mocht er zich echter een grotere ramp van verder strekkende omvang voltrekken, dan zouden de beschikbare voorraden al heel spoedig zijn uitgeput. Dit is dan ook een van de redenen waarom het zo belangrijk is dat ieder gezin zijn eigen jaarvoorraad aanlegt. In welvarende tijden kunnen onze welzijnsprojecten wel in de gewone behoefte aan hulpgoederen voldoen en hun eigen exploitatiekosten opbrengen. Mochten de tijden echter hachelijker worden, dan zouden de kerkleden verplicht zijn zolang van hun eigen levensmiddelenvoorraden te leven, tot zij in samenwerking met hun kerkelijke leiders voldoende voedingsmiddelen kunnen verbouwen en andere benodigdheden produceren om nieuwe voorraden te vormen.

Waar ligt nu precies onze eigen verantwoordelijkheid ten aanzien van de eigen produktie en voorraadvorming?

De verantwoordelijkheid voor het welzijn der individuele kerkleden rust in de eerste plaats op henzelf, vervolgens op hun gezinsleden en verdere bloedverwanten, en pas in de allerlaatste plaats op de kerk. In overeenstemming met dit beginsel dienen onze gezinnen er dus naar te streven op het gebied van eigen produktie en voorraadvorming zelfverzorgend en onafhankelijk te worden, door:

1. Op hun eigen grond voedingsgewassen e.d. te verbouwen en eveneens waar dit maar dienszins doenlijk is zelf de nodige niet-eetbare levensbehoeften te vervaardigen.
2. De beste methodes te leren kennen voor het conserveren van onze land- en tuinbouwprodukten.
3. Al wat wij in voorraad hebben behoorlijk op te slaan, met toepassing van die methodes die het best geschikt zijn voor het land of gebied waarin wij wonen. De kerk raadt ons aan voor minstens een jaar voedsel en kleding in voorraad te houden, en zo mogelijk ook

brandstof. Ook een reservevoorraad drinkwater is van belang. Het door ons opgeslagen voedsel dient aan onze voedingsgewoonten te zijn aangepast, te beginnen met gebruikelijke hoofdvoedingsmiddelen, waaraan we vervolgens kunnen toevoegen wat in ons vermogen ligt. (Zie *De Ster* van oktober 1976, blz. 109-112.)

4. Hetgeen wij hebben op gepaste wijze te gebruiken, met betrachting van zuinigheid en vermindering van verspilling.

Een jaarvoorraad kost een heleboel geld, wat ik momenteel niet heb. Moet ik nu, aangezien het zo belangrijk is dat mijn gezin over een jaarvoorraad kan beschikken, geld genoeg zien te lenen om deze meteen te kunnen aanleggen?

Niet doen! De kerk leert dat wij ons voor iets dergelijks nooit in de schulden moeten steken.

Bij de instelling van de kerkelijke welzijnszorg heeft wijlen president Reuben J. Clark Jr. ons deze raad gegeven: „Laten wij schulden schuwen als de pest; als wij nu in de schuld zitten, laten we dan uit de schuld zien te komen, liever vandaag dan morgen. Laat ons dan strikt binnen de perken van ons inkomen leven en een beetje sparen.” (Zie

Conference Reports van april 1937, blz. 26.)

Aan die raadgevingen houden wij ons nog steeds, en hoewel voorraadvorming uitermate belangrijk is, zou het niet goed zijn het ene beginsel geweld aan te doen om het andere te kunnen naleven.

Onze gezinnen kunnen beide beginselen nakomen door bij het vormen van hun voorraad hoofdvoedingsmiddelen met overleg, op ordelijke en systematische wijze te werk te gaan, voor zover hun geldmiddelen dit toestaan. Behalve geld lenen kan men op velerlei andere wijzen een begin maken met die voorraadvorming. In dit verband heeft president Kimball indertijd gezegd: „Paraatheid is, mits behoorlijk nagestreefd, een bepaalde levenswijze, geen plotselinge, opzienbarende gebeurtenis.” (Uit zijn toespraak in een studiebijeenkomst van regionale vertegenwoordigers op de oktoberconferentie 1976.)

Waarom hebben wij een eigen jaarvoorraad nodig? Heeft de kerk dan geen productie-projecten voor de verzorging van haar leden?

De kerkelijke productie-projecten zijn in eerste instantie bedoeld om levensmiddelen en andere gebruiksgoederen voor de bisschoppelijke magazijnen te produceren, zodat een bisschop of gemeentepresident ingeval van nood uit deze voorraden kan putten ter voorziening in de behoeften van de armen, behoeftigen en noodlijdenden.

Tevens bieden deze productie-projecten werkgelegenheid aan vele kerkleden. Ouders kunnen daarin naast hun kinderen werkzaam zijn met andere leden van allerlei rang en stand. Hier liggen prachtige kansen voor de mensen om hun tijd en talenten aan anderen te wijden, om gezamenlijk iets te doen ter bevordering van de onderlinge verbroedering. Deze projecten dienen onder andere ook als bruikbare, bebouwde reservelanden, waar de leden de vaardighe-

den kunnen verwerven en bijhouden die ze nodig hebben voor het bewaren van hun onafhankelijkheid en zelfverzorgingspositie in tijd van nood.

Een groot aantal van die kerkelijke productie-projecten zijn van agrarische aard, zoals boerderijen, boomgaarden, zuivelbedrijven, veehouderijbedrijven, bijenteeltprojecten, kippenfokkerijen, legbatterijen en dergelijke. Er zijn ook ondernemingen die andere gebruiksgoederen vervaardigen behalve onze conservenfabrieken, bakkerijen en andere voedselverwerkende ondernemingen.

In dergelijke projecten worden leden van de kerk in de gelegenheid gesteld, en ook wel verplicht, om bepaalde opdrachten te vervullen, die hun via de leiders van hun wijken of gemeenten zijn verleend. Zodoende is men ervan verzekerd dat die bedrijven een doorlopende stroom goederen afleveren. Bovendien zijn de leden in de gelegenheid hun middelen aan de kerk te wijden, door royale vastengaven en andere giften tot de welzijnszorg bij te dragen, waardoor men steeds in de behoeften van armen, behoeftigen en noodlijdenden in de wijken en gemeenten kan blijven voorzien.

Wat kunnen kerkleden ondernemen in die landen, waar de vorming en opslag van voedselvoorraden bij de wet verboden is?

Er zijn nog maar weinig landen, waar wettige bepalingen van kracht zijn dat het de burgers verboden is voedselvoorraden aan te leggen. Waar dergelijke bepalingen nog gelden, zijn ze meestal tot stand gekomen naar aanleiding van thans niet meer bestaande toestanden. Vaak zijn dit bijvoorbeeld nog overblijfselen uit de oorlogsjaren, toen er zo'n grote voedselschaarste heerste dat hamstern echt niet te pas kwam. In dergelijke gevallen kunnen kerkleden samen met andere burgers misschien wettige, voorzichtige en gepaste pogingen in het werk stellen om deze wetten gewijzigd te

krijgen. Waar dit niet mogelijk is, blijven er nog andere maatregelen over.

Waar de vorming van een eigen voedselvoorraad niet mogelijk is, kan bijvoorbeeld de nadruk worden gelegd op het zelf produceren van levensmiddelen. Gezinnen kunnen zich ook bekwamen in de een of andere huisvlijt en andere bruikbare levensbehoeften vervaardigen. Ze kunnen althans de beginselen van zuinigheid en vlijt in praktijk leren brengen. Ze kunnen moestuinen planten. Zo kunnen ze een hele massa voedsel van eigen bodem in reserve houden. Een andere mogelijkheid is voorraadvorming in de vorm van levende have. In landen waar het opslaan van levensmiddelen in provisiekasten onwettig is, zijn de omstandigheden vaak zo dat het volstrekt niet verboden is vee te houden in de vorm van koeien, kippen, geiten, schapen, varkens enz. of onafgebroken voedsel te betrekken uit een voortdurend bebouwde tuin, waardoor het mogelijk is bepaalde hoofdvoedingsmiddelen steeds in aanzienlijke mate tot zijn beschikking te hebben.

Bovendien is het in vele gevallen waarin het opslaan van voedsel in grote hoeveelheden tegen de wet indruist, nog wel wettelijk toegestaan levensmiddelen voor verscheidene weken in voorraad te houden.

Moeten ook studerende(n), of mensen die veel moeten reizen en trekken, of bewoners van kleine flatjes proberen voorraden levensmiddelen en andere benodigdheden op te slaan?

Studenten die klein behuist zijn, vaak verhuizen en nog geen eigen gezin hebben kunnen stichten, moeten zorgvuldig nagaan wat ze nodig hebben en welke aanschaffingen de voorkeur verdienen, waarbij ook zij het beginsel in het oog moeten houden dat zowel alleenstaanden als gezinnen in eerste instantie onder alle omstandigheden verantwoordelijk zijn voor hun eigen welzijn. Toen aan Barbara B. Smith, algemeen presidente van de zustershulpvereniging werd gevraagd of ook alleenstaande jonge meisjes, die op kamers wonen, ernaar moeten streven aan een voedselvoorraadvorming te beginnen, antwoordde ze:

„Wij willen hen echt niet aansporen een uitgebreide voedselvoorraad aan te leggen zolang ze nog studeren, maar we menen wel dat ze zuinig moeten leren leven, dat ze met overleg te werk moeten gaan, een budget opstellen en sparen voor hun toekomst. Ze kunnen leren om meer dan een of twee weken levensbehoeften in voorraad te hebben, en alvast degelijke koopgewoonten aanleren.”

Als u nog studeert en getrouwd bent, of van school af en op uzelf bent gaan wonen, als een kleine woonruimte of vaak verhuizen tot uw gewone levenspatroon behoren, ook dan moet u uw best doen om de beperkingen die de om-

standigheden u opleggen de baas te worden. Uit een brochure, getiteld *Essentials of Home Storage* citeren wij het volgende:

„Hoofdvoedingsmiddelen als tarwe, melkpoeder, suiker of honing en zout, kunnen vaak in vrij beperkte ruimten worden opgeslagen. Muurkasten, zolderkamertjes, ruimten onder ledikanten of zelfs door familieleden of vrienden beschikbaar gestelde ruimten kunnen voor voedselopslag worden benut.”

In dat geval „is het althans beter om voor enkele maanden voldoende voedsel in voorraad te hebben dan helemaal niets.”

Nog een paar opslagmethodes voor hen die in deze situatie verkeren zijn:

1. Sla levensmiddelen op in overvloedige ruimten, bijv. onder een bed of een tafel, enz.

2. Doe in dergelijke omstandigheden samen met andere gezinnen, die allemaal het hunne bijdragen tot instandhouding van een permanente gemeenschappelijke voorraad van de een of andere aard, die zelfs na uw vertrek voor anderen bewaard kan blijven. (Dit is natuurlijk geen ideale regeling, maar het is een alternatief. Als de nood werkelijk aan de man komt, moeten we toch bereid zijn al het voedsel dat we in voorraad hebben met anderen te delen.)

3. Doe zo mogelijk alles samen met uw eigen ouders, of „adopteer” een ander vast gezin, tot wiens voedselvoorraadvorming u geregeld uw bijdrage levert, met dien verstande dat zij ingeval van nood ook samen met u willen delen.

Wat zijn goede vervangingsmiddelen voor mensen die in landen met een tropisch of subtropisch klimaat wonen?

In dergelijke luchtstreken biedt de natuur ons meer mogelijkheden dan in de gematigde zones bereikbaar zijn. Zo is het in de tropen mogelijk tuinen aan te leggen, die het hele jaar door een ruime verscheidenheid van vruchten en groen-

ten opleveren. Granen kunnen daar vervangen worden door voedingsmiddelen als taro, maniok, bataat, allemaal gewassen die men een hele tijd ongeogst in de grond kan bewaren. Melkpoeder kan ook vervangen worden door vis, gevogelte of varkensvlees.

Daar de houdbaarheid van voedselvoorraden door de hoge temperaturen in een tropisch klimaat sterk wordt vermindert, moeten levensmiddelen daar vaak om de zoveel maanden worden ververst; ze kunnen geen jaar lang bewaard blijven, zoals voor een gematigd klimaat wordt aanbevolen. Alle voedingsmiddelen moeten op een zo koel mogelijke plaats worden opgeslagen. Gedroogde levensmiddelen zijn gevoelig voor een hoge vochtigheidsgraad van de lucht en moeten dus droog bewaard blijven.

(Vervolg van blz. 12.)

bepaalde situatie uit het dagelijks leven aan de orde wordt gesteld), dan kan men zich afvragen op welk moment dit deel van de les het best kan worden ingelast. Verder doet zich de vraag voor: Hoe kunnen de leerlingen in de kortst mogelijke tijd het meeste profijt van het onderricht trekken?

Het is niet noodzakelijk dat u evenals broeder Arvin iedere week twee reiskoffers vol hulp- en leermiddelen mee naar uw klas brengt om daarmee uw lessen te illustreren. Toch moet u wel uw lessen met enig creatief vermogen leren brengen en wat enthousiasme uitstralen, als u het verlangen koestert dat uw leerlingen wat meer loskomen en er zich dus levendige en interessante discussies in uw klas gaan ontspinnen. Dan zult u meer plezier aan uw onderwijstaak gaan beleven dan ooit tevoren.

(*Vervolg van blz. 24.*)

ontbreken, bevinden wij ons niet in Gods kerk en koninkrijk, en zijn wij het volk des Heren ook niet.

Toch hebben wij dit alles in ons midden; de geest van openbaring is werkzaam onder ons. Aarzel niet, zelf om persoonlijke openbaringen te bidden, deins er niet voor terug. Joseph Smith heeft immers eens gezegd: „God heeft niets aan Joseph geopenbaard, dat Hij niet aan de Twaalf zal openbaren; ja, iedere heilige mag alle dingen weten, zodra hij in staat is die te verwerken.” (LvdPJS, blz. 157.)

Wij allen mogen dus aanspraak maken op de geest van openbaring, maar wat ik u probeer duidelijk te maken is dat wij, alvorens deze te kunnen ontvangen, de daartoe geëigende weg moeten volgen en aan zekere voorwaarden dienen te voldoen. Wij zijn dus verplicht zelf aan de oplossing van onze problemen te werken

en daarna de Heer te raadplegen; dan zal Hij de door ons genomen besluiten door de Heilige Geest laten bekrachtigen; dit is de geest van openbaring.

Geve God ons in deze dingen de nodige wijsheid, moed en kracht om op eigen benen te leren staan, en als vrije mensen gebruik te maken van de capaciteiten die wij bezitten. Laat ons vervolgens voldoende nederigheid betrachten, en ontvankelijk genoeg zijn voor de inspraak van de Geest om onze wil aan de zijne te onderwerpen en Hem te vragen zijn goedkeuring aan onze wilsbesluiten te willen hechten, opdat zo de geest van openbaring in ons leven ingang moge vinden. Als wij dat doen, valt er aan de resultaten van onze handelwijze niet te twifelen. Dan zullen wij namelijk in dit leven innerlijke vrede vinden, en wacht ons in het komende leven eeuwige eer en heerlijkheid!

Gods grootste gift

Sommige mensen zijn rijk geworden door de vlijt van hun voorouders. Sommigen zijn krachtens geboorterecht op een wereldse troon gezet en zijn onder hun medemensen tot macht en aanzien gekomen. Anderen zoeken hun erfdeel in kennis en roem der wereld door hun eigen vlijt en volharding, doch er is één erfdeel dat meer waard is dan alle andere en dat is de eeuwige verhoging.

De Schrift zegt dat het eeuwige leven — dat is het leven hetwelk onze Eeuwige Vader en Zijn Zoon, Jezus Christus, hebben — Gods grootste gift is. Alleen zij die van al hun zonden zijn gereinigd, zullen het ontvangen. Het is beloofd aan hen die „door geloof overwinnen en verzegeld zijn door de Heilige Geest der belofte, Die de Vader uitstort op allen, die rechtvaardig en getrouw zijn. Zij zijn het, die de kerk van de Eerstgeborene vormen. Zij zijn het, in wier handen de Vader alle dingen heeft gegeven.” —(L. & V. 76:53-55.)

*Joseph Fielding Smith,
De weg naar volmaking blz. 31.*

Geestelijk verhongeren

Door William G. Dyer

Toen ik vlak na de tweede wereld-oorlog ging studeren, bezocht ik geregeld de kerk in een in die stad gevestigde universiteitswijk. Ik weet nog hoe ik daar naar een zondagsschoolklas ging, waar de leraar, evenals ikzelf, een pas uit de militaire dienst teruggekeerde jongeman was.

Op zekere dag vertelde hij iets dat hij in zijn diensttijd had beleefd. Toen hij op weg was naar een bijeenkomst van HLD-militairen, had hij een vriend van hem ontmoet, ook een mormoonse jongen, met wie hij was opgegroeid. Hij nodigde die jongeman uit met hem mee naar die bijeenkomst te gaan, maar zijn vriend zei: „Nee, daar ben ik mee opgehouden.”

„Waarom dan wel?”

Hij zei: „Och, ik ben jarenlang naar de kerk gegaan, maar ik kan me geen enkele toespraak, geen enkele zondagsschooles meer herinneren, waar ik ooit naar geluisterd heb. Jij bent de vorige week nog naar de zondagsschool en de avondmaalsvergadering geweest, nietwaar?” Mijn leraar antwoordde van ja, waarop zijn vriend zei: „Weet je dan nog waar die toespraak over ging? Herinner je je nog wat ze je in die vergaderingen hebben gezegd?”

De zondagsschoolleraar zei: „Nu, ik moet bekennen dat ik het niet meer weet.”

Vervolgens vroeg de ander: „Zo, waarom ga je er dan heen? Als je het toch niet

kunt onthouden, waarom ga je dan naar de kerk?” Toen hij dit vertelde, werd mijn belangstelling hierdoor opgewekt, omdat ik mij ook probeerde te herinneren waarover men de vorige zondag in de avondmaalsvergadering gesproken had, maar ik wist het ook niet meer. Ik was dus benieuwd wat de zondagsschoolleraar daarop zou zeggen. Nu, hij zei tegen die vriend: „Je gebruikt immers drie maaltijden per dag, nietwaar?”

„Ja.”

„Dat heb je je hele leven al gedaan. Weet je nog wat je de vorige week allemaal gegeten hebt?”

„Nee.”

„Kun je je dan nog herinneren wat je verleden zondag at?”

„Nee, dat zou ik niet meer weten.”

„Nou, waarom eet je dan? Als je je toch niets meer kunt herinneren van alle maaltijden die je hebt genoten, waarom zou je dan nog eten?”

Zijn maat zei: „Nogal duidelijk, zeg! Als je niet eet, ga je immers dood. Dan verhonger je.” Daarop zei de zondagsschoolleraar: „Kijk, dat is voor mij nu dezelfde reden waarom ik steeds naar die vergaderingen ga. Ons geestelijke ik, onze ziel, heeft geregeld een bepaalde hoeveelheid geestelijk voedsel nodig. Als we dat niet verteren, gaat onze geest dood; dan moeten we dus geestelijk verhongeren. En in die toestand zou ik niet graag willen komen.”

